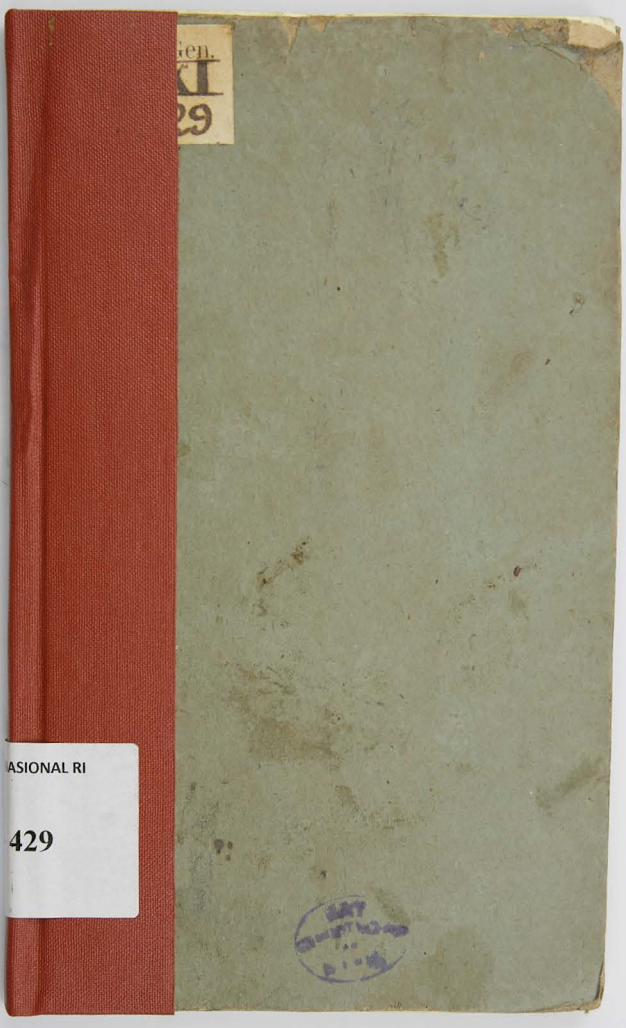
ASIONAL RI
429

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

XXI, 429

PERPUSTAKAAN NASIONAL

Bpv

HAND

NOORD-A

PERPUSTA

HANDBOEK

BIJ DE VERHUIZING NAAR

NOORD-AMERIKA.

PERPUSTAKAAN NASIONAL R.I.
Tanggal : 29-7-2010
Nomor Induk : 11179|Pu-MuSam|10
GIB - ID : 9242460
ITEM - ID : 2121247330
Asal : Museum Pusat

HANDB

NOORD-AM

Naar de Staten der Noor
welke voornamelijk
zers te werk

TRADUCTT

PERPUSTAKAAN NASIONAL

HANDBOEK

BIJ DE VERHUIZING NAAR

NOORD-AMERIKA,

EN MEER BIJZONDER

Naar die Staten der Noord-Amerikaansche Unie, welke voornamelijk voor de Landverhuizers te verkiezen zijn.

DOOR

TRAUGOTT BROMME.

MET EENE KAART.

TE *GORINCHEM*, BIJ
A. VAN DER MAST.

1847.

BAT. GENOOTSCHAP VAN K.EN W.

VOORBE

*W*ie had kunnen denken, t
tig jaren zekere STARRE uit
Osnabrugsche, weder een ve
boerlegrond tegen een matig
len, bij welken door duizende
den? Dit had bij zeker ook
hoe weinig is men bij ons op
terwijl men de Duitschers om
om zich te Rotterdam meer d
te scheppen, dat ook weldra b
zucht tot ontstaan, het vaderl
ders eene woonstede te zoeken
bekende gebrekkigheid van d
grond, waar bij het eerste b
wen, schier onverklaarbaar
dan ook reeds bepaald daarv
geven, terwijl anderen gron
efleurende, en kunnen kwalij
hebben aangewend om het kun
nemen is te vestigen, van de
kennen. *W*el verre van ons te
op te sporen, welke diese be
oordeelden wij het roemwaa
van een Hoogduitsch werk
vaagstuige von TRAUGOTT B
kennen, welke gereed zijn

VOORBERIGT.

Wie had kunnen denken, dat toen voor ruim twintig jaren zekere STALLO *uit Damme, een stadje in het Osnabrugsche, weder een voorbeeld gaf, om den geboortegrond tegen een nieuw vaderland te verwisselen, hij weldra door duizenden stond gevolgd te worden? Dit had hij zeker ook zelf niet gedroomd; en hoe weinig is men bij ons op het denkbeeld gekomen, terwijl men de Duitschers onze rivieren zag afzakken, om zich te Rotterdam naar de Vereenigde Staten in te schepen, dat ook weldra bij onze landgenooten de zucht zou ontstaan, het vaderland te verlaten, en elders eene woonstede te zoeken; eene zucht, die bij de bekende gehechtheid van den Nederlander aan den grond, waar hij het eerste levenslicht mogt aanschouwen, schier onverklaarbaar is. Menigeen heeft het dan ook reeds beproefd daarvoor eenige redenen op te geven, terwijl anderen grootelijks de landverhuizing afkeurende, in hunnen kwalijk geplaatsten ijver alles hebben aangewend om het land, waar men zich voornemens is te vestigen, van de zwartste zijde te doen kennen. Wel verre van ons te verledigen de oorzaken op te sporen, welke deze begeerte hebben opgewekt, oordeelden wij het raadzamer, om naar aanleiding van een Hoogduitsch werk:* Rathgeber für Auswanderungslustige von TRAUGOTT BROMME, *die streken te doen kennen, welke gereed zijn, om onze landgenooten op*

te nemen. Wij hopen, dat wij voor hen geen onnut werk zullen verrigt hebben, en dat ook zij er een gids en leidsman in mogen vinden, die welligt later tot het besluit zullen komen, om deze gewesten te verlaten; want het is te voorzien, dat, wanneer eenmaal berigten van Nederlandsche vestigingen in de V. S. naar Nederland overkomen, de aandrang om derwaarts te gaan, grooter zal worden. Intusschen kunnen wij mededeelen, dat te Albany zich een genootschap heeft gevormd ter bescherming, raadgeving en hulp voor landverhuizers uit Holland, hetwelk dus allezins de aandacht onzer landgenooten, die de reize aannemen, waardig is. Ook bestaat er thans te New-York eene Nederlandsche Maatschappij onder J. F. VAN EDEN HOLLERMAN, *President in de Warrenstreet, no.* 41, J. C. KEMP VAN EE, *Vice-President in de Bleckerstreet, no.* 327, J. E. VAN DEN BYLARDT, W. A. SMITS en RAPHAEL SCHAYER, *Directeuren*; H. PLANTEN, *Thesaurier*; P. HODENPIJL, *Secretaris, welke zich ten doel stelt, om de Nederlandsche Landverhuizers, over die stad kunne reis nemende met raad en daad bij te staan, zonder bijoogmerken om de landverhuizing aan te moedigen.*

INHOUD.

Inleiding. . . . . Bl. 1.
Over de Vereenigde Staten van Noord-Amerika in het algemeen. . . . . » 4.
Het Mississippidal. . . . . » 6.
Gesteldheid van het land, 7. — Grond en vruchtbaarheid, 9. — Voortbrengselen — Mineralen, 16. — Het plantenrijk, 17. — Het dierenrijk, 19. — Bewatering des lands, 24. — Luchtsgesteldheid, 35. — Gezondheidstoestand, 40. — Bevolking, 44. —
Beschrijving van sommige Staten van het Mississippidal. . . . . » 49.
De staat Ohio. . . . . » 51.
» » Indiana. . . . . » 59.
» » Michigan. . . . . » 66.
» » Illinois. . . . . » 73.
» » Wisconsin. . . . . » 83.
» » Jowa. . . . . » 90.

INLEIDING.

De begeerte, om het vaderland te verlaten, en elders verbetering in zijn lot of in den maatschappelijken toestand te zoeken, is ook in ons midden doorgedrongen. Maar hoe gunstig de uitzigten ook mogen wezen, welke Amerika den landverhuizer aanbiedt, hij misleide zich intusschen niet, omtrent het groote geluk, dat hij daar meent te gemoet te gaan, wanneer hij niet voornemens is, zelf zijne handen uit te steken, en zich niet bij voorraad gewent, om zich zelven als den besten en getrouwsten arbeider te beschouwen. Voor landbouwers, alsmede voor alle sterke, aan handenarbeid gewende menschen en handwerkslieden, is het Mississippidal, hetwelk voor een groot gedeelte in de volgende bladen beschreven wordt, het beste van alle landen, naar welke men zijne toevlugt kan nemen. Stedelingen en alle andere landverhuizers uit den burgerstand, die niet aan bestendigen arbeid gewoon en geene handwerkslieden zijn, moeten bedenken, dat de landbouw ook voor hen daar bestemming is, dat de overige handwerken en kunsten betrekkelijk slechts weinigen kunnen gebruiken, en hoe grooter hunne huisgezinnen zijn, des te moeijelijker in hun bestaan kan voorzien worden, daar zij alles, wat tot voeding en onderhoud behoort, koopen moeten, terwijl de landbouwer in het aantal zijner kinderen eene gezegende, hem ondersteunende hulp heeft. Daarom moet men, eer men tot de landverhuizing besluit, zich naauwkeurig onderzoeken, of men lust in den landbouw, als de eenige bron ter verkrijging eener zelfstandigheid, heeft, en of men voor de werkzaamheden op eene Amerikaansche bouwhoeve opgewas-

sen is; men moet daarbij wel bedenken, dat men zich geheel alleen op zijne eigene krachten, en op die zijner kinderen moet verlaten, en dat, wanneer men zich van vreemde hulp bedienen wil, het arbeidsloon in het westen zoo hoog is, dat het de waarde van het werk in de meeste gevallen schier opweegt. Het loon voor een arbeider op het land is hier zeer gering, zoodat men zijn land door vreemden, zeer goedkoop kan laten bewerken; daar heeft juist het tegendeel plaats. De produkten zijn hier in het westen betrekkelijk goedkooper dan in ons vaderland, maar het arbeidsloon vier tot zes maal hooger, weshalve dit ook slechts bij ontginning van boschgronden de kosten opbrengt. Daarom zal slechts de gene, die met zijn huisgezin kan en wil arbeiden hier den landbouw met goed gevolg kunnen drijven, en dan ook, wanneer hij zoo eenvoudig als de Amerikanen in het westen leeft, met der tijd in goeden welstand geraken. Wie daarentegen met eenige duizend gulden in den zak, met het doel naar Amerika vertrekt, om den landbouw door vreemde handen uit te oefenen, zal zich droevig te leur gesteld vinden, en mag dan nog blijde zijn, eenig ander handwerk te kunnen beginnen, eer hij geheel arm wordt; maar in allen gevalle zal hij er slechter bij staan, dan de zelfarbeidende landverhuizer, welke niet meer middelen in het land gebragt heeft, dan die tot den aankoop van eene kleine hoeve en hare inrigting vereischt worden.

Eene andere dwaling, waarin vele landverhuizers vervallen, is de algemeene meening, dat kongresland tot den prijs van $1\frac{1}{4}$ dollar per acre overal en in alle streken nog in menigte te koopen is. Hoe vele millioenen ook nog ongebruikt liggen, zijn zij toch niet altijd in de nabijheid der plaats, die de landverhuizer tot zijn toekomstig verblijf maken wil; de arme evenwel heeft in het vaderland zijne berekening daarop gemaakt en vindt zich nu te leur gesteld, want hij wil de wildernis niet intrekken, om op

nieuw te beginnen, en het zoogenoemde *verbeterde* land, met zijne ruwe insluitingen, en een ellendig, stalachtig blokhuis, voor hetwelk hem 6, 8 en 10 dollars per acre gevraagd wordt, komt hem, die zich aan zijne droomen van een paradijs overgegeven heeft, nog altijd voor als eene huiveringwekkende woestijn, tegen welke hij, indien hij alle hem wachtende ontberingen, vroeger geweten of, indien zij hem openlijk gezegd waren geworden, geloofd had, het vaderland zeker niet verruild zou hebben.

Doch zij, die zich luchtkasteelen bouwen, in welke onderneming ook, komen meestal bedrogen uit. Amerika is voorzeker het land, hetwelk gunstige uitzigten oplevert voor landverhuizers, bij gematigde wenschen, want de groote uitgestrektheid van rijke onbebouwde gronden, die dat werelddeel bezit, de weelderige natuur, die zich allerwege vertoont, het gebrek aan arbeidzame, vlijtige menschen, hetwelk zich schier overal nog doet gevoelen, de hooge prijzen, die men van alle voorwerpen der industrie maakt, de liberale instellingen, die aan ieder vrije beweging en onwikkeling zijner krachten vergunt, dit alles draagt bij om dit land nog eeuwen lang bij voorkeur tot eene nieuwe woonplaats te doen kiezen.

Het spreekt van zelf, dat wij hier de Vereenigde Staten bedoelen, en meer bepaaldelijk de volgende, als: Ohio, Indiana, Michigan, Illinois, Wisconsin, Jowa, Missouri enz., omdat men daar bij de bovengenoemde voordeelen, dezelfde maatschappelijke bedrijven, als in het vaderland terug vindt.

Wij zullen hier nog niet behandelen, wat men ten opzigte van den overtogt, de aankomst en vestiging aldaar moet in acht nemen, dat zullen wij later in overweging nemen; maar ons eerst bepalen om hen, die zich daar zullen vestigen, in staat te stellen, een zoo veel mogelijk getrouw denkbeeld van hun nieuw vaderland te maken;

want men heeft over het algemeen weinig grondige kennis van den toestand en de gelegenheid dier streken en van hetgeen er gedaan kan worden.

OVER DE VEREENIGDE STATEN VAN NOORD-AMERIKA IN HET ALGEMEEN.

Deze Staten, ook wel eenvoudig de Unie genoemd, grenzen ten oosten aan den Atlantischen Oceaan, ten zuiden aan de Golf van Mexico, en de Vereenigde Staten van Mexico, ten westen aan den Grooten Oceaan en ten noorden aan het land der vrije Indianen en Britsche bezittingen. Hunne uitgestrektheid beslaat eene oppervlakte van 113841 duitsche vierk. mijlen, waarop men tegenwoordig eene bevolking telt van omstreeks 20 millioen menschen, hoewel zij tijdens dat hunne onafhankelijkheid erkend werd in 1783, slechts op $2\frac{1}{2}$ millioen geschat kan worden.

De eerste Engelsche volkplantingen vestigden zich in Virginië, in 1607; PENN kwam er in 1681; later vormden er zich van lieverlede 13 staten, die van Engeland afhankelijk waren, tot dat zij tegen het moederland opstonden en zich vrij maakten. De dertien oudste staten zijn: Nieuw-Hampshire, Massachusetts, Nieuw-York, Rhode-Island, Connecticut, Nieuw-Jersey, Pennsylvania, Delaware, Maryland, Virginië, Noord-Carolina, Zuid-Carolina, en Georgië. In 1800 kwamen er bij: Vermont, Kentucky, en Tennessee. Vervolgens: Ohio, Louisiana, Indiana, Mississippi, Illinois, Alabama, Maine, Missouri, Michigan, en Arkansas. En in den laatsten tijd Jowa en Wisconsin. Hierbij komen nog twee gebieden Florida en Oregon, benevens verscheidene distrikten, die bijna alleen door Indianen bewoond worden, als Osage,

Soux, Mandan, Ozark, en eindelijk het gewest Columbia, hetwelk onmiddellijk onder het algemeen bestuur staat, met de hoofdstad en den zetel van het bewind.

Ook is thans Texas bij de Vereenigde Staten ingelijfd; het heeft eene oppervlakte van 6500 v. mijlen en eene bevolking, behalve de vrije negerslaven, van 250,000 zielen. De hoofdplaats en de zetel der regering is insgelijks Washington genoemd.

De genoemde 28 bijzondere staten hebben allen eenen democratischen regeringsvorm en hunne eigene wetten. Zij zijn echter zeer naauw met elkander verbonden, en hunne gemeenschappelijke belangen worden behandeld in eene Algemeene Vergadering, bestaande uit de Afgevaardigden van de bijzondere staten, die in twee huizen verdeeld zijn, namelijk: den Senaat en het Huis der Vertegenwoordigers, terwijl de uitvoerende magt in handen van eenen president berust, die voor vier jaren gekozen wordt; ook hebben zij een gemeenschappelijk hoog geregtshof.

Wanneer er een president gekozen moet worden, dan komen de kiezers van elken staat in hunne hoofdstad bijeen en geven aldaar hunne stem. Op den eersten woensdag van Februarij worden in het kongres te Washington, die stemmen onderzocht. De meerderheid beslist, en de president wordt als zoodanig op den 4 Maart plegtig gehuldigd. De president heeft een jaarlijksch inkomen van 25000 dollars, behalve eene vrije gemeubelde woning. Ieder die veertien jaar in de Vereenigde Staten gewoond en den ouderdom van 35 jaar bereikt heeft, kan tot deze waardigheid verkozen worden. De vice-president wordt op dezelfde wijze en op denzelfden tijd gekozen en heeft een jaarlijksch inkomen van 5000 dollars.

De Senaat bestaat uit 52 leden en het Huis der Vertegenwoordigers thans uit 300 leden, welke door de verschillende staten om de twee jaar gekozen worden; zeven jaren burger der Vereenigde Staten geweest zijnde en den

ouderdom van 25 jaar bereikt hebbende, kan men daartoe verkozen worden.

De magt der regering is in tijden van oorlog zeer uitgestrekt. Ieder burger kan gedwongen worden de wapenen te dragen. Het staande leger bestaat uit omstreeks 8000 man.

Er heerscht over het algemeen eene Europesche beschaving, terwijl de zeden en gebruiken voornamelijk met die der Engelschen overeenkomen. In de oude noordelijke staten treft men vooral handel, industrie en beschaafdheid aan; de midden staten wijden zich aan den landbouw, de fabrijken, en den handel; de zuidelijke beoefenen den landbouw en de westelijke hebben landbouw en fabrijken.

Zeer groot is in het algemeen het verkeer, bij de menigvuldige en uitmuntende kanalen, spoorwegen, straatwegen en stoombooten. — Er is geen heerschende godsdienst, deze is geheel van den staat afgescheiden; de meeste bewoners zijn Protestanten (Presbyterianen, Methodisten, Episcopalen enz.); men telt meer dan 60 godsdienstige secten.

Wij zouden thans tot de beschouwing der bijzondere staten moeten overgaan, doch daar dit te uitgebreid zou zijn, voor de ruimte, welke wij ons hebben voorgesteld, zullen wij slechts het Mississippidal in het algemeen beschouwen en daarna tot de staten overgaan, die wij boven genoemd hebben, als de geschiktste en beste voor de Nederlandsche landverhuizers.

HET MISSISSIPPIDAL.

De Vereenigde Staten kunnen naar hunne natuurlijke gesteldheid in drie groote deelen gesplitst worden: het oostelijke of Atlantische deel tusschen den Atlantischen

Oceaan en het Alleghany gebergte, welke de oude staten bevatten, die slechts op enkele punten tot kolonisatie geschikt zijn; het westelijke, of dat deel, hetwelk aan de Zuidzee paalt, tusschen het Rotsgebergte en den Grooten Oceaan en het deel, dat tusschen beide ligt, in het oosten door de Alleghanies, in het westen door het Rotsgebergte begrensd is, en Mississippidal genoemd wordt. Schier het derde deel der Vereenigde Staten behoort tot dit dal, of zij zijn daarmede verbonden. De grootte der in hetzelve gevonden staten en gebieden, kunnen bepaald worden, als volgt:

West-Florida	27,840	v. m.
Alabama	52,900	»
Mississippi	47,680	»
Louisiana	49,300	»
Arkansas	60,700	»
Missouri	65,500	»
Tennessee	40,200	»
Kentucky	40,500	»
West-Pennsylvania (voor een derde)	15,833	»
West-Virginië (voor twee vijfde)	26,649	»
Ohio	39,750	»
Indiana	36,500	»
Illinois	57,900	»
Michigan	38,000	»
Wisconsin met het district Huron	300,000	»
Jowa met het gebied Missouri .	453,895	»
	1,353,147	v. m.

Voegt men hierbij nog 25,000 v. m. van de westelijke deelen van New-York, Noord-Carolina, en Georgië, die ook naar de Mississippi afloopen, dan wordt het dal 1,378,145 Engelsche v. m. of $82,013,800 acres.

Gesteldheid van het land. Deze uitgestrekte landstreek, die in grootte het derde van Europa overtreft, is

grootendeels een vlak, doorgaans golvend land, en van ontelbare, 50 tot 100 voet diepe holle wegen en dalen doorsneden, welke door eene menigte beken, rivieren en stroomen gevormd worden. Eigenlijke bergen, behalve die welke zich op de oostelijke en westelijke grenzen bevinden, zijn er niet, maar wel doorsnijden kleine heuvelketens alle staten, vooral die, welke ten oosten van den Mississippi liggen. In het noorden, om de bronnen van de hoofdrivier, is het geheele land eene bergvlakte, waarvan de hoogte ten minste 1400 voet bedraagt, en die vol kleine meiren en moerassen is. Landruggen loopen door het noorden der staten Indiana en Ohio, het noordwesten van Pennsylvania en zuid-westelijk door Illinois en maken daar de waterscheiding der rivieren. Andere dringen tusschen den Mississippi en Missouri, en de westelijke bijvloeden der eerstgenoemde rivier door, en bieden eenen buitengewonen rijkdom van metalen aan; door de staten ten zuiden van den Ohio, zetten zich de takken van het Alleghany-gebergte voort, wier sporen men nog in de Chikasaw-Bluffs (1) en de tegenover liggende heuvelketen van St. Francis kan herkennen. In het westen van Arkansas verheft zich de heuvelgroep, bekend onder den naam van Ozark-gebergte, welke naar het noord oosten trekt, en in het geheele westen van het dal liggen hier en daar groote en kleine graniet blokken, terwijl zonderling gevormde heuvels, als ontzaggelijke kegels, sloten en muren, die nu eens in groot aantal aan den bovenloop der groote westelijke stroomen geisoleerd zich verheffen, dan weder mijlen lang voortloopen en puimsteen, dien de Missouri afvoert, doen het bestaan van vulkanische massen in het verre westen vermoeden. Het gebergte op de grenzen van het Mississippidal, het Rotsgebergte in

(1) *Bluffs*, eene soort van aardheuvels langs de oevers van sommige rivieren.

het westen zoowel als de landruggen ten noorden, van de meiren en de kern van het Alleghany-gebergte, zijn oorspronkelijke bergen, die uit graniet en anderen steen bestaan; de westzijde van de Alleghanies behoort tot de overgangsbergen en het daar tusschen gelegen dal behoort doorgaans tot eene jongere formatie. Een kalksteen, die rijk aan kolen is, in Illinois, Wisconsin, en Missouri ook lood en ijzer bevat, vormt hier en daar met zandsteen afwisselende, de geheele bergformatie; zeeschelpen in groote banken, door alluvialen grond bedekt, worden in Arkansas en Louisiana op eene aanmerkelijke diepte gevonden en schier even zoo menigvuldig op alle hoogten, en overal vertoonen zich sporen, dat het geheele dal voor niet zeer langen tijd zeebodem of een ontzaggelijk groot meir geweest is.

Grond en vruchtbaarheid. De grond is buiten kijf een der vruchtbaarste der geheele aarde, en ofschoon hij niet doorgaans van gelijke hoedanigheid is, kan geen land van zulk eene uitgestrektheid, op zoo veel goeden grond bogen. Gelijk overal, heerscht hier ook de grootste verscheidenheid, en van den rijksten alluvialen grond tot den, voor alle kultuur ontoegankelijken kies- en dorren zandgrond, vindt men alle trappen, slechts met dat onderscheid, dat met uitzondering der westelijke streek, er zoo weinig onvruchtbare grond is, dat deze volstrekt in geene vergelijking met den goeden komt, en zelfs het land van de derde soort, het zoogenaamde eikenland, hier het slechtste, nog altijd met den grond van de tweede soort in de Atlantische staten gelijk staat, en een dergelijke grond in de zuidelijke staten, de *Pine-barrens* of pijnboomen landen, kan altijd nog vele jaren lang rijke oogsten opleveren, zonder bemesting noodig te hebben. Over het algemeen kan men aannemen, dat de helft der uitgestrekte landstreek goeden grond heeft, en het overige grootendeels voortreffelijke weigronden aanbiedt.

Naar zijne ligging kan men het land in twee groote afdeelingen splitsen: in laag- en hoogland, *Bottom* of *Bottomland* en *Upland*. De eerste, een alluviaalgrond, hier algemeen *bottom* of *American bottom* genoemd, ligt in betrekkelijke uitgestrektheid aan schier alle loopende wateren; in den regel is deze grond trogvormig: hoog aan den oever der rivieren, daalt hij gewoonlijk landwaarts in af, vormt effene, zacht golvende vlakten, en verheft zich verder van de rivier af weder tot hooge gronden. Aan den Ohio en Missouri is de glooijing aan den grond van de oevers landwaarts in weinig merkbaar, echter wordt hij landwaarts, van den herfst tot in de lente dikwijls moerassig; dit heeft echter meer plaats aan den Midden- en Beneden-Mississippi, waar het wassende water in de lente over het hoogere oeverland in de laagte inloopt, en het daar achter gelegene land in meiren, moerassen verandert. Het water kan hier bij het vallen der rivier, slechts gedeeltelijk weder afloopen, het overige moet de hitte der zon in den zomer opdroogen, en dan stijgen uit het vroeger overstroomde land, zoowel als uit de talrijke moerassen, meiren en beken eene menigte kwade dampen op, die door de menigte verrottende visschen, welke de hoofdrivieren bij hare overstrooming in het laag land hebben afgezet, nog aanmerkelijk vermeerderd worden. Aan den Beneden-Mississippi, den Beneden-Arkansas en de Roode Rivier (*Red River*), heeft dit het meeste plaats, en hier is het grootste deel des lands op eenen kleinen afstand van den oever zoo laag, dat het in het voorjaar tot aan den voet van het hoogland bestendig onder water staat.

De Bottomlanden zijn de vruchtbaarste der Vereenigde Staten; de rijkste liggen aan den Mississippi en aan de Roode Rivier; daarop volgen die aan den Ohio, Missouri, Illinois, Arkansas, Waskita, en de Witte Rivier (*White River*); die aan de kleinere rivieren en beken zijn van minder goede hoedanigheid en strekken zich niet

aanmerkelijk uit. De grond zelf bestaat uit eene ligte, met veel damaarde vermengde mergelklei, die aan den Mississippi dikwijls sterk zanderig, evenwel minder zandig aan den Ohio en Missouri verschijnt, zich in de diepte gelijk blijft, en slechts dikwijls meer kleiachtig en zwaarder, maar nooit zandiger wordt. Slechts hier, en niet op het hoogland (*Upland*), vindt men dien weelderigen plantengroei, welke alle bezoekers van het westen verrukt.

Het hoogland (*Upland*) bevat het overige deel van het groote Mississippidal. Behalve door grootere rivieren, wordt het door talrijke *creeks* en beken, die overal diepe holle wegen en dalen gemaakt hebben, doorsneden, waardoor de oppervlakte ongemeen gebroken schijnt. Naar den kant der hoofdstroomen vormt het 70, 80, 100, dikwijls 200 voet hooge oeverketens (*Bluffs*), die hier tot aan de rivierbedden reiken, daar uit het water opstijgen, verder vele mijlen ver van de rivieren terug treden en de bottomlanden insluiten. De grond des hooglands is in het zuiden oostelijk van den Mississippi, zeer zanderig, de *Bluffs* dikwijls enkel zand- en kiesgrond, in het noorden bestaat hij uit klei, die weinig of geen zand bevat. Deze klei bevat meestal mergel, van eene geelachtige kleur en is ligt te verbrokkelen; hij neemt het water gemakkelijk aan, maar droogt even zoo snel weder op. Zware, taaije klei is eveneens menigvuldig en voor het maken van pannen zeer geschikt. De kleigrond is steeds met eene zwaardere of ligtere laag damaarde deels bedekt, deels daarmede vermengd, en naar deze wordt de grootere of mindere vruchtbaarheid bepaald. De oppervlakte van denzelven, namelijk van het boschland, is steeds golvende en lijdt daarom minder van de natheid; de *prairies* of graslanden daarentegen zijn effen, vele naar het midden zelfs lager, en daarom vochtig, somtijds zelfs moerassig. De grond van het hoogland wordt in *boschland*, *barrens* en *prairies* onderscheiden. Bosch is in het oosten van den Mis-

sissippi het menigvuldigst, en gedeeltelijk ook in drie staten van den westelijken oever. Loofhout maakt het bestanddeel uit in het noorden; naaldhout in het zuiden. Het eerste bestaat uit velerlei soorten van eiken, notenboomen, beuken, linden, kastanjeboomen, olmen, esschen, enz., enz.; in het zuiden vindt men, behalve sommigen der zoogenoemde, cipressen, cederen, enz. Het bosch in het hoogland is niet zeer digt, de boomen minder sterk, en de takken niet zeer uitgestrekt, niet talrijk, en gaan meer in de hoogte. Anders is het houtgewas der bottomlanden; de boomen zijn doorgaans sterker, meer met takken bezet en gewoonlijk met klimop, wijnranken en andere planten overtogen, wier breede bladeren, ineen gestrengeld met die der boomen, eene digte lommer vormen. Het kreupelhout (*underwood*) bestaat hier uit hazelnotenboomen, wilde appel- en pruimboomen, den kanadischen judasboom, braambeziestruiken en vele andere; in het zuiden is hetzelve het digtste. — Het hooge boschland wordt in drie soorten verdeeld, en men schat de goede hoedanigheid van den grond naar de daarop groeijende boomen. Sterke olmen, linden, kastanjenoten-, ahornboomen enz., met kreupelhout van pawpaws en hazelnoten struiken, wijzen den rijken bodem der eerste soort aan; minder sterke olmen, zwarte en roode eiken, den boden van de tweede soort; de derde soort is met witte eiken bedekt, of draagt witte eiken met enkele zwarte eiken enz. Tot de laatste soort behooren ook alle afhellingen, waar de regen de vruchtbare aarde van lieverlede afgespoeld heeft. Deze grond is zonder bemesting in drie tot zes jaren volkomen uitgeput; die der tweede soort draagt vijf tot tien jaren en die der eerste soort twaalf tot twintig jaar, eer hij eene bemesting noodig heeft. Maïz voortdurend achter elkander gezaaid put den grond het eerste uit; door afwisseling met tarwe, rogge en haver, daarentegen houdt men hem veel langer in eenen goeden staat.

De *barrens* vormen den overgang van bosch tot prairie; hunne oppervlakte is golvend, somtijds met lage, zacht opstijgende heuvels, maar dikwijls ook met hooge landruggen bezet. De grond is grootendeels kleiig van eene graauwe of roodachtige kleur en met lang, grof gras bedekt. Spaarzaam verheffen zich daarop boomen, meestal eiken, die deels in groepen, deels alleen opschieten, menigmaal zijn zij, zoo als de *Oaks-openings* in Michigan met kreupelhout van dwergeiken, en andere struiken bedekt. Op deze vindt men die, zoo dikwijls voorkomende *Sinkholes* genoemde trechtervormige diepten of bassins, welke dikwijls 10 tot 80 voet diepte en eenen omvang van 30 tot 600 voet hebben, somtijds met kanalen voorzien, en aan den rand wilgen en waterplanten dragen. De woeste aanblik dezer landstreeken verleidden de eerste landverhuizers, deze voor onvruchtbaar te houden, en dus met den naam *barrens* (onvruchtbare gronden) te bestempelen. De ondervinding heeft echter bewezen, dat zij niets minder, dan onvruchtbaar zijn. Boekweit tiert er voortreffelijk, zoo ook vruchtboomen en zij bevatten in den regel eene menigte bronnen van het zuiverste water. De grond is ten allen tijde of vochtig of droog, beter ter bearbeiding geschikt, dan de aan damaarde rijke bottomlanden en prairies, en zij omvatten de gezondste landstreek. De uitgestrektste barrens vindt men in Kentucky, Tennessee en Alabama, ook Illinois, Missouri, Jowa, en Wisconsin hebben barrens, en in Michigan noemt men ze eiken-openingen (*Oak-openings*) en verkiest ze ter vestiging boven de lage landen wegens de gezondheid.

De *prairiën* of graslanden, die men in het zuiden *Savannen* noemt, bedekken het grootste deel van het Mississippidal, westelijk van den hoofdstroom; aan de oostzijde vindt men ze minder, behalve in het noorden van de Ohio, in Illinois, hetwelk schier voor twee derde ge-

deelte uit prairiën bestaat. In Wisconsin en Michigan treft men ze ook menigvuldig aan, en in Ohio en Indiana nemen zij naar den kant der meiren, groote streken in. In het zuiden van den Ohio zijn er eenige, onder den naam van Savannen, in West-Florida, Alabama, en Mississippi; Louïsiana is rijk aan prairiën; de streek tusschen den Atchafalaya en de grenzen van Texas bestaat er schier geheel uit, en draagt aan de oevers der rivieren en meiren stammig geboomte en de Opelousas-prairie in West-Louïsiana, omvat alleen eene vlakte van 8000 Eng. vierk. mijlen. Minder rijk aan prairiën is Arkansas; in Missouri nemen zij een derde van den staat in; in Jowa omvatten zij twee derde van het land en westelijk van deze staten nemen zij meer en meer toe, en loopen eindelijk als eene opene, onafzienbare vlakte voort tot aan den voet van het Rotsgebergte.

De prairiën zijn gedeeltelijk met hout bewassen, gedeeltelijk opene grasvelden, deels droog, deels vochtig. De eerste zijn tamelijk menigvuldig, maar slechts klein, hoog gelegen en golvende. Dikwijls zijn zij rijkelijk met bronnen voorzien, en hooge boomen, eiken en hickoryboomen verheffen zich op dezelve alleen staande of in groepen; allerlei kreupelbosch, wilde appelen, pruimen en kersen, sassafras, maar vooral hazelnotenboomen vormen er dikwijls mijlen lang kreupelhout, dikwijls grootere of kleinere groepen met opene vlakten, die voornal in het voorjaar, een verschrikkelijk gezigt opleveren. De drooge prairiën zijn naar den uiterlijken schijn, geheel vlak, maar uit hoofde van hare uitgestrektheid kan men de golvende oppervlakte niet opmerken. Zij hebben gebrek aan bronnen, noch boom, noch struik, vertoont zich, alleen grof, hoog gras, vermengt met weelderige kruiden en bloemen, bedekt den grond, die grootendeels tot de tweede soort behoort, en tot 200 mijlen aan gene zijde der staten Arkansas en Missouri zijne vrucht-

baarheid behoudt, van eene menigte met hout begroeide rivieren doorsneden wordt, maar dan ook aan vruchtbaarheid afneemt, zanderig wordt, het hooge weelderige prairiegras verliest, dat voor eene andere korte grassoort, buffelgras, plaats maakt, waar tusschen hier en daar op geheel schrale plaatsen verscheidene cactussoorten en palmettovelden indringen. Geen boom ziet men hier meer, zelfs de oevers der rivieren zijn kaal. De bison en het verwilderde paard zwerven hier in ontelbare kudden op de onmetelijke vlakten rond; dagen en weken lang trekken hier reizigers en jagers voort en zien den horizon in grasvelden zich verliezen. Verder naar het gebergte heen, wordt de grond nog schraler, dikwijls enkel zand met spaarzamen plantengroei en op vele plaatsen wisselen groote met zout bedekte vlakten met dor stuifzand af.

De vochtige prairiën zijn deels hoog, deels laag gelegen; de eersten zijn meestal boven de bronnen verheven, de laatsten loopen langs de rivieren naar de bottomlanden heen, waarvan zij gewoonlijk het midden innemen, en liggen meestal lager dan de oevers der rivieren. Aan den Mississippi en den Illinois zijn zij menigvuldig en bestaan grootendeels uit eenen diepen, zwarten, zeer brokkeligen grond van onuitputtelijke vruchtbaarheid, die in den natuurstaat met gras van buitengewone hoogte en weelderigheid bedekt is. Aan het water verschaffen zij geenen goeden afloop, en dit moet meestal in het voorjaar en den zomer door uitdamping verdwijnen. In het zuiden zijn zij van waterkommen, beken- en *bayous* (door de natuur gevormde kanalen), nog meer doorsneden dan in het noorden, en in het voorjaar regelmatig overstroomd; bij deze overstroomingen brengt de vloed steeds eene groote menigte visch op dezelve, die, zoodra de oevers der rivieren boven water zijn, dikwijls met geheele wagenvrachten uit het lange gras gevischt wordt; later wanneer het water tot op enkele het geheele jaar bestaande poelen uit-

gedampt is, en de op de vlakte achtergebleven visschen sterven, verschijnen duizenden roof- en andere vogels, om hier te azen; maar het aantal is steeds zoo groot, dat geheele massa's liggen blijven, verrotten, den grond bemesten en de lucht verpesten. Later, wanneer dit land als het ware weder een grasmeir is geworden, ziet men kudden van damherten de rijke velden doortrekken, of vreedzaam tusschen de runderen der kolonisten weiden, en beken, meiren en poelen in het voorjaar zoowel als in den herfst steeds van watervogels verlevendigd, die een overvloedig voedsel vinden in de waterplanten, in vischen, insekten, en wormen. De hooge, vochtige prairiën zijn het menigvuldigst in het noorden, tusschen het meir Erie en den Mississippi, en vormen daar, waar de grond eene volkomene vlakte uitmaakt en in den winter en de lente daar alles onder water ligt, de natuurlijke waterscheiding. Vele der drooge prairiën in Illinois, die naar het midden inloopen, schijnen, daar zij bij elken regen het water verzamelen, vochtige prairiën te zijn, en blijven in het midden altijd moerassig. Tot kultuur zijn de vochtige prairiën in haren natuurlijken toestand niet geschikt, maar worden zij door het aanleggen van greppels droog gemaakt, dan leveren zij onovertrefbaar weiland op.

Voortbrengselen. — *Mineralen.* Aan allerlei natuurvoortbrengselen is het Mississippidal ongemeen rijk. Onder de delfstoffelijke tellen wij: kalksteen van verschillende soort, vooral gele, van matige hardheid, maakt overal de grondlaag uit, en schijnt tot eene aanmerkelijke diepte door te dringen; ook hardere soorten en marmer komen in vele staten voor, en tusschen deze zijn dikwijls groote lagen zeepsteen begrepen, die ook aan de rivieroevers te voorschijn komen. Zandsteen vindt men in de heuvelen van het oosten, waaronder vooral eene harde soort van steen, die tot molensteenen gebruikt wordt, en ook in

Missouri en Arkansas voorkomt. Quartzkiezel (*flintknobs*) in kegelvormige heuvels opeen gestapeld, verheffen zich westelijk van den Mississippi, in Kentucky en Tennessee. Bloedroode pijpsteen, eene kleisoort, waaruit de Indianen hunne pijpen vervaardigen, die zoo gemakkelijk als hout gesneden kan worden, in de lucht hard wordt, en een zeer schoon politoer aanneemt, wordt gevonden aan den kleinen Sioux en aan de St. Peter-rivier, eenen hoofdarm van den Mississippi. Gips wordt in Tennessee, aan den Boven-Mississippi, en aan den Kanzas gevonden. Steenkolen overal, maar bijzonder in West-Pensylvanie, Ohio, West-Virginië, Kentucky, Illinois en Missouri. Van de metalen zijn lood en ijzer het menigvuldigst en in de noordelijke helft van het Mississipidal in den grootsten overvloed. In Missouri treft men geheele bergen van ijzererts aan; lood in Illinois en Wisconsin, tusschen den Wisconsin en Rock-River, in onzaggelijke menigte, zoo ook in Missouri, ten zuiden van de gelijknamige rivier; koper vindt men in menigte aan den Boven-Mississippi en de noordelijke meiren en arsenicum met looderts vermengd in Illinois, Wisconsin, en Missouri. In Tennessee en Noord-Alabama heeft men ook reeds goud gevonden. Zoutbronnen treft men in alle staten aan. Aan bitterzout zijn de holen van Indiana rijk, en de kalksteenholen van Kentucky en Tennessee leveren veel salpeter op.

Het plantenrijk. Te dezen aanzien is het Mississippidal rijker dan in mineralen. In Louisiana alleen telt men 17 soorten van eiken, 6 soorten walnotenboomen en 4 soorten van olmen; en wanneer men de soorten van eiken der Vereenigde Staten en der beide Canada's bijeen neemt, kan men dit getal tot 35 brengen. De zwarte walnotenboom heeft een zeer duurzaam hout, dat voor meubelen zeer geschikt is, een keurig politoer aanneemt en door verdund zwavelzuur gebeten, naauwelijks van magahonyhout te onderscheiden is; hij geeft eene zeer groote

en welsmakende vrucht. Onder meer andere soorten van boomen, vindt men: de hickorys, de platanen, deze laatsten treft men aan alle rivieren, maar in de grootste volkomenheid aan den Ohio aan, de stam heeft dikwijls eenen omvang van 10 tot 15 voet; vervolgens den tulpenboom of den gelen populier, die een voortreffelijk timmerhout oplevert; de boomwolboom (*cottonwood*); de cypressen, wier hout mede zeer duurzaam en zeer gezocht is. In sommige streken, voornamelijk in het noorden van Ohio is de suikerahorn zeer gemeen, in andere zeldzamer, hij bemint eenen vetten grond en toont tevens rijk land aan. In vele staten werd deze boom aangekweekt als een vruchtboom, om uit zijn sap suiker te winnen, die een voornaam artikel van handel was; maar sedert men den aanbouw van suikerriet in Louisiana sterker drijft, heeft men de bereiding van de ahornsuiker opgegeven, en gebruikt men den boom slechts tot de bereiding van suiker voor eigen gebruik. Verder heeft men olmen, waaronder de roode olm, *ulmus americana*, die wegens zijnen eetbaren en zeer voedzamen binnenbast opmerking verdient. — Esschen, linden, de acacia, of de locustboom. — Zoete kastanjes groeijen oostwaarts van den Wabash, en in Kentucky en Tennesee in menigte, westelijk van deze rivier treft men ze niet meer aan; daarentegen is hier de wilde kastanje, die men boksoog, *buckeye*, noemt, in het voorjaar een sieraad van het bosch. — Den sassafrasboom vindt men grootendeels in het zuiden en in de midden staten; de wortel wordt als bloedzuiverend middel gebruikt, en in het noorden fijn gesneden en dikwijls als thee gedronken.

In het zuiden, oostelijk van den Mississippi bestaan de bosschen meestal uit naaldhout, zoo als onderscheidene soorten van pijnboomen; de roode ceder tiert in Louisiana, Arkansas, Missouri en verder noordwaarts. — Onder de overige boomsoorten merken wij nog op: de cataipa, de

persimone of dadelpruim; de pawpaw. Wilde pruimen vindt men het menigvuldigst op de prairiën van Illinois, Missouri en Michigan; zwarte, wilde kersen, wilde appelen, enz.

Het Mississippidal is ook rijk aan struiken, en men treft er allerlei soort van bessen aan. Verschillende soorten van druiven komen overal voort. Doch waar zouden wij eindigen indien wij alle boomen en gewassen wilden opnoemen? Het bovenstaande zal voldoende zijn, om aan te toonen dat dit dal ook bij uitstek rijk is aan allerlei voortbrengselen der natuur.

Het dierenrijk. Van allerlei dieren is dit dal voorzien; maar de viervoetige dieren, zijn in de oostelijke helft op verre na niet meer in zulk eene menigte te vinden als vroeger, waar nog in het begin dezer eeuw de bison of Amerikaansche buffelos in groote kudden in Kentucky en Tennessee rond trok, doch thans heeft hij de prairiën van het binnenland tot verblijf gekozen. Talrijk zijn ook in die streken de verwilderde paarden. Aan wilde, verscheurende dieren is er ook geen gebrek. Zooals beeren, zeldzamer in de bebouwde streken; maar menigvuldiger aan den Boven-Missouri en Mississippi. De caguar of Amerikaansche panther en de jaguar of Amerikaansche tijger. De wolf en de half zoo groote prairie wolf zijn in eenige bewoonde streken nog menigvuldig, tot groot verderf der zwijnen en schapen der kolonisten; wilde katten, lossen, vossen en wezels en andere kleine roofdieren nog zeer menigvuldig. De das, *Rackoon*, en het buideldier, *Opossum* overal. Herten, damherten, reeën, enz. Bergschapen aan de oostzijden van het Rotsgebergte, bevers, otters, muskusratten aan de bovenwateren van den Mississippi, Missouri en andere westelijke rivieren, waarop veel jagt gemaakt wordt, om het kostbaar bont te erlangen. Eekhorentjes in ongeloofelijke menigte; en in het westen van den Mississippi de prairie-

hond, die tot het geslacht der mormeldieren behoort en met den hond niets gemeens heeft, dan zijne blaffende stem; het leeft in gezelschap, zoo als de bever, en ondermijnt der prairiën. Verder mollen, ratten en muizen.

De bosschen, meiren, en moerassen, rivieren en prairien worden door eene menigte vogelen verlevendigd, van welke wij hier de voornaamste, het meest voorkomende soorten zullen vermelden. Van zingvogels vindt men de treklijster, *turdus migratorius*, wier gezang dat van den nachtegaal het meest nabij komt; de spotvogel, eene soort van lijster, die de stem van alle andere vogels nabootst; de kardinaal of roodvogel, de blaauwvogel, de nachtegaalmusch, de bandvogel en de rijstvogel, die op de rijst- en maïzvelden dikwijls groote schade aanrigten. Kleine papegaaijen vindt men tot op 40 gr. N. B. Wilde kalkoenen worden nog dikwijls in de bebouwde streken aangetroffen en zijn van aanzienlijke grootte. Veldhoenen ziet men het geheele jaar door, maar in den winter bij groote troepen, wanneer zij door de kolonisten in strikken gevangen worden. Het prairiehoen is in den herfst in groote vlugten in Illinois, Missouri en Jowa aanwezig; trekduiven, die in den herfst van de noordelijke meiren naar het zuiden trekken, vertoonen zich oostelijk van den Mississippi dikwijls bij geheele scharen. Zwanen, eenden, duikelaars, ganzen, en in het zuiden pelikanen, zijn gemeen, kraanvogels en reigers, zooals alle andere soorten van trek- en moerasvogels, die gedurende den zomer in het noorden nestelen, maar den winter in grooten getale in het zuiden zich ophouden, worden in menigte gevangen, en bij hunne voor- en najaarstogten door de bewoners van het midden des dals in groot aantal gedood. Havikken, gieren, arenden, en muisarenden (*buzzards*) ontbreken er ook geenszins; kraaijen zijn er veel, en uilen heffen in de bosschen hun klaaggeschrei aan, en rooven de jonge hoenders der kolonisten, die

gewoonlijk op de boomen der aanplantingen overnachten.

De tallooze rivieren en meiren des lands zijn rijk aan visch. In den Ohio telt men alleen meer dan honderd soorten. Snoek, baars, karpers, buffalo-visschen, forellen, zalmen, steuren, blei, zalmforellen, zijn het menigvuldigst; het gemeenste in alle noordelijke, zoowel als in de zuidelijke rivieren is de tot het geslacht der wentelaars behoorende katvisch (*catfish*), van welken de Ohio alleen twaalf soorten bevat, en waarvan de blaauwe, de grootste, dikwijls een gewigt van 100 tot 150 pond bereikt, terwijl andere van dezelfde soort naauwelijk 10 duim lengte hebben; hoornvisschen, *lepiosteus*, treft men in vele soorten aan; de grootste, de alligator-hoornvisch bereikt eene lengte van 8 voet, is een sterk, verschrikkelijk dier, dat zelfs den mensch in het water aanvalt. Nog verschrikkelijker is de duivelsvisch *Litholepis adamantinus*, die hier *Devil-jack-diamond-fish* genoemd wordt; eene soort van zeeduivel, die in den Mississippi voorkomt, maar in den Ohio alleen tot aan de *rapids* gevonden wordt, 4 tot 10 voet lang is, en 200 tot 400 pond zwaarte heeft. De meeste visschen van den Mississippi en hare bijvloeden, hebben een taai, grof, onsmakelijk vleesch; doch men vindt er ook vele voortreffelijke soorten en de visch der meiren en bronwateren zijn van uitnemende goedheid. Zeevisch wordt er aan de kust der golf in menigte gevangen, terwijl men daar oesters en mosselen in groot aantal en verscheidenheid aantreft.

In het zuiden treft men veel kruipend gedierte aan. Veertig soorten van slangen telt men er, waaronder de ratelslang het meest verspreid is, in de spaarzaam bewoonde, steen- en heuvelachtige streken het menigvuldigst voorkomt, maar in de meer bevolkte daarentegen meer en meer verdwijnt. De gele is de grootste en geweerlijkste, bereikt de dikte van eenen arm en eene lengte van 6 tot 8 voet, en onderscheidt zich door eenen ratel

aan haren staart, die jaarlijks eenen nieuwen ring aanneemt. Zij valt den mensch niet aan, tenzij zij getergd wordt; haar beet is zoo vergiftig, dat de gebetene dikwijls bewusteloos ter aarde valt, voor hij eenige hulp kan erlangen. Men heeft verschillende middelen tegen de beten der slangen aangewend, onder anderen geest van ammoniak. Het gebruikelijkste, en wanneer het tijdig aangewend wordt, het onfeilbaarste middel is het volgende: men bindt eenen band stevig om het lid dat gebeten is, en wel boven de wonde, om den omloop van het bloed te verhinderen, snijdt of kopt de wond, en zuigt ze uit, of laat ze uitzuigen, legt er vervolgens honig op, eet veel honig, of drinkt veel melk en zorgt tevens voor eenen goeden stoelgang. Het is niet gevaarlijk ratelslangen te dooden; wie er eene aantreft, neemt het eerste het beste, dat hem onder de hand valt, eene bijl, of een stok en slaat het dier dood, dat in vele streken in eene ongelooflijke menigte gevonden wordt. Nog gevaarlijker en vergiftiger is de koperslang, *copperhead*, die kleiner, naauwelijks half zoo groot als de ratelslang en in bewoonde streken menigvuldiger is. De moccasinslang is in het zuiden grooter dan in het noorden, en bereikt dikwijls eene lengte van 6 voet; zij gelijkt op de ratelslang, doch hare slagtanden zijn grooter. Twee soorten houden zich in het zuiden in het water op, de eene is zwartachtig, de andere heeft eene glinsterende koperkleur. In het noorden is de vergiftige wateradder vrij menigvuldig, alsmede de kleine, slechts 6 tot 7 duim lange, maar zeer vergiftige prairie-adder, welke in de prairies van het westen het meeste voorkomt en zoo als men voorgeeft met den prairie-hond in een hol vreedzaam leeft. Zwarte en groene slangen, van 3 tot 6 voet lengte, die echter beide onschadelijk zijn, vindt men veel, dikwijls ook in de huizen. Zij kronkelen zich met groote snelheid ineen, vervolgen somtijds menschen, paarden, en rundvee, kron-

kelen zich om hunne beenen, maar bijten niet. De alligator of Amerikaansche krokodil wordt slechts in het zuiden van het Mississippidal gevonden, en vertoont zich zelden boven 33 gr. N. Br.; de traag vlietende stroomen en ondiepe meiren van West-Florida, Alabama, en Mississippi zijn er rijk van voorzien; even zoo talrijk zijn zij in de Roode-Rivier (*Red-River*) en de meiren van Louisiana en in de *bayous*, die westelijk van den Mississippi vloeijen. De grootste meten 14 tot 16 voet, en zijn den zwijnen, kalveren en anderen huisdieren, die om hunnen dorst te lesschen te water gaan, het gevaarlijkste. — Hagedissen treft men in eene ongeloofelijke menigte en verscheidenheid aan. Schildpadden heeft men er in soorten, meestal echter in het zuiden, waar de slijkschildpad met witte weeke schalen, die in de meiren van Louisiana gevonden wordt, de groene westindische schildpadde in smaak niets toegeeft. De prairie-schildpad bevindt zich ook in de meest verwijderde weidevlakten, waar zij dikwijls eene grootte van $1\frac{1}{2}$ voet bereikt. Vorschen en padden zijn er in menigte. Aan lastige insekten is het land ongemeen rijk; muskieten vertoonen zich bij geheele scharen in de lage landen en in de nabijheid van stilstaande wateren; de groote, zwarte mug zoekt vooral de koloniën op, en sterft even moeijelijk als de gewone slak. In de prairie, is de prairie-vlieg eene der grootste plagen voor de huid, vooral voor de paarden, en van Junij tot September in onverdragelijke menigte; ook paardenvliegen, maar deze zijn niet zeer menigvuldig, en haar steek wordt wel gevoeld, maar is zonder gevolgen. De vuurvlieg, een glimkever, is van het voorjaar tot het najaar overal te zien, en verschaft in de warme zomernachten, wanneer men ze bij vele duizenden in de bosschen ziet, eenen bekoorlijken aanblik. Wandluizen zijn er in vele streken in ongeloofelijke menigte, andere zijn er geheel vrij van; het lastigste is wel de boschteek *acarus americanus*, welke hier

tick genoemd wordt, en in bosch en woud in menigte te huis is, en zich zoowel bij menschen als dieren met den kop in de huid inzuigt, daar eene onaangename jeuking verwekt, en door voortdurend zuigen dikwijls tot de grootte eener hazelnoot opzwelt, en slechts met moeite en niet zonder pijn uitgetrokken kan worden. De mieren vindt men in menigte, ook dikwijls in de huizen, maar voornamelijk in het zuiden, waar, na het jaargetijde, verschillende soorten wisselen.

Bewatering des lands. Het uitgestrekte Mississippidal is heerlijk bewaterd en wordt door den reuzen stroom, naar welken het zijnen naam draagt in zijne geheele lengte doorsneden. Met den Missouri vereenigd, is de Mississippi een der grootste en magtigste stroomen der wereld en overtreft, ten opzigte van het aantal en de grootte zijner bijvloeden en de uitgestrektheid van zijn gebied, waartoe twee derde deel der Vereenigde Staten behoort, met uitzondering van de Amazonen rivier, alle andere stroomen, van welke hem geen in omvang van bevaarbaarheid evenaart. De lengte van zijnen loop bedraagt 2250 mijlen, eene regte lijn van zijnen mond tot aan zijnen oorsprong zou 1300 mijlen beloopen. Hij ontspringt uit vijf bronnen, die op een *plateau* onder 48 graden N. B. het Itasca-meir vormen; van hier bij eene breedte van 10 tot 12 voet afvloeijende, wordt hij zigtbaar breeder, beschrijft onder den 44 gr. N. B. de St. Anthonysval, en na de opneming van de St. Peters- en St. Croix-rivier, het fraaije meir Pepin, aan welks beneden eind de Chippeway zich met hem vereenigt; 90 mijlen meer benedenwaarts valt de Wisconsin oostelijk in den Mississippi. Na de vereeniging met den Stony, Rock-River, des Moines en Illinois, verbindt hij zich met den Missouri, eene rivier, die ten opzigte van zijne belangrijkheid ten onregte beneden den Mississippi geschat wordt, terwijl hij echter naar zijne lengte, als hoofdrivier be-

schouwd moest worden, daar hij dubbel zoo lang is als de Mississippi. Nadat deze den Missouri opgenomen heeft, verandert hij geheel van karakter. Zijn zuiver, helder water wordt door het dikke, troebele van den Missouri verontreinigd. In den beginne stroomen de beide rivieren eenige mijlen onvermengd naast elkander; bij lagen waterstand zelfs tot St. Louis; maar dan neemt hij den gelen, slijkerigen aard der groote rivier aan, en zoo blijft hij tot in de Mexikaansche golf. Het is nu niet meer de rustig vloeijende rivier, met zijne regelmatige oevers, heldere zandbanken, en bekoorlijke eilanden, maar een onrustige, vooral bij hoogen waterstand, woeste stroom, in het midden vol ontzaggelijke ophoopingen en draaikolken, die sterk genoeg zijn, een vaartuig uit zijne vaart te drijven, met diep uitgekabbelde, ingevallen oevers, slijkerige banken, en strand. Zijne breedte, die boven de vereeniging eene mijl en bij de vereeniging anderhalve mijl bedraagt, vernaauwt zich tot op drie vierde mijl, daarentegen neemt de diepte aanmerkelijk toe. Over het algemeen heeft de rivier het eigenaardige, dat zij naar den mond smaller wordt, in plaats dat zij gelijk andere in breedte toeneemt; de diepte daarentegen neemt in dezelfde verhouding toe. Van den St. Anthonys-val tot aan den Missouri, eene lengte van 663 mijlen, is de diepte bij laag water doorgaans 4 voet, en het verval nog geene twee mijlen in het uur, van den mond van den Missouri af daarentegen kan men het dubbele aannemen, ofschoon de bodem aan den mond van den Ohio, 200 mijlen verder benedenwaarts, slechts 300 voet boven de oppervlakte zich verheft. De diepte op de ondiepste plaatsen is 6 voet, de gemiddelde diepte 250 voet, maar beneden Natchez 120 voet. — 350 mijlen beneden den mond van den Ohio valt de Witte Rivier (*White River*), 14 mijlen lager de Arkansas in den Mississippi, en nadat hij den Red-River, St. Francis, en Yazoo, den Big-Black-River en andere,

minder belangrijke rivieren opgenomen, en vele nevenarmen uitgezonden heeft, werpt hij zich, beneden New-Orleans, door vier armen, die zich eerst voor zijne uitwatering scheiden, in de Golf van Mexiko. — Van de bronnen tot aan de *rapids* vloeit hij afwisselend door moerassen en meiren, vol wilde rijst, tusschen hooge oevers van kalksteen, en rotsachtige heuvels, sombere dennen bosschen en prairiën, die van beeren, wolven, reeën, elandieren, en bisons, bewoond worden. Beneden de *rapids* worden de laatsten zeldzaam gezien. Hier beginnen de alluviaalgronden zich verder uit te strekken en digter woud vertoont zich meer. Eerst in de nabijheid van den mond van den Wisconsin doen zich aan hare oevers sporen van kultuur voor. Van hier benedenwaarts naar den Missouri zijn in het westen heerlijke prairiën, in het oosten digte bosschen; de rivierdalen of bottomlanden verwijderen zich steeds meer, en zijn tusschen den des Moines en Missouri in doorsnede 6, verder tot aan den Ohio 8 mijlen breed. — Van beneden St. Louis tot aan kaap Girardeau vergezellen hem aan de regter zijde hooge rotsoevers van dikwijls zonderlinge gestalten, naderen nu eens in uitsprongen, door de rivier bespoeld, dan weder trekken zij zich tot 2 mijlen terug, maar verheffen zich nergens boven 300 voet. Van de uitwatering van den Ohio benedenwaarts trekken zich de oeverketens, hier *bluffs* genoemd, aan beide zijden steiler terug; de tusschen hem en de rivier liggende alluviaalgrond verwijdert zich 30. weldra 50 mijlen, en neemt zuidwaarts steeds meer toe, tot dat hij in Louisiana zelf eene uitgestrektheid van 140 mijlen bereikt. Drie vijfde gedeelte van dezen aangespoelden grond, zuidwaarts van den Ohio, bestaat uit cypresmoerassen, stilstaande wateren, of ondoordringbare rietbroeken, en vormt tijdens den hoogen stand des waters in 't voorjaar, een onafzienbaar meir. — Slechts zelden treden de *bluffs* op deze uitgestrektheid als vooruitsprong te voor-

schijn; aan de westzijde slechts eene enkele keer, niet verre van den St. Francis, maar aan de oostelijke zijde meermalen, en hier worden zij steeds tot het aanleggen van steden gebruikt, zooals de Chickasaw-Bluffs, waarop Memphis, de Wallnuts-Hills, waarop Vicksburg, en de Natchez-Bluffs, waarop Natchez verrezen is. De jaarlijksche vloed van den Boven-Mississippi begint gewoonlijk in Maart en duurt tot Mei, maar beneden den Missouri tot het einde van Junij. De vloed klimt daar gemiddeld 15 voet, verder op tot den Ohio 25, beneden denzelven tot eene gemiddelde hoogte van 50, en ten hoogste 60 voet. Bij Natchez neemt de vloed weder af; bij Batou-Rouge stijgt hij boven de 30 voet, en bij New-Orleans slechts 12, daar de menigte *bayous* (nevenarmen) ten minste de helft des waters afvoeren. De massa slijk, welke de bijvloeden in het voorjaar de hoofdrivier toevoeren, is ongemeen groot; zelfs het anders heldere bovenwater brengt dan eene niet onbelangrijke hoeveelheid donker slijkachtig leem met zich; het water van den Missouri heeft witachtig, dat van den Ohio schier groenachtig slijk, terwijl dat van den Arkansas helder rood, en van den Red-River donkerrood is. De groote hoeveelheid van kleibestanddeelen, welke de rivier bevat, de mergel van het rotsgebergte, de kleibodem van den Black-Mountains, de kalkaarde der Alleghanys, het roode leem aan de bronnen van den Arkansas-Red, alles mengt zich ondereen in den Mississippi, en wordt daar, met zand vermengd, deels op de alluviaalgronden neergezet, deels de golf toegevoerd, waar het door de Mexikaansche kuststrooming terug gedrongen aan de monden der rivier zich nederlaat, en van lieverlede een nieuwen grond vormt. Deze rivier vormt vele krommingen; eene der aanmerkelijkste is de Tunica-tong, tusschen St. Francisville en de uitwatering van den Red, waar men eenen omweg van 30 mijlen maakt, en aan het einde derzelve de plaats, van waar men vertrokken is,

door de boomen, naauwelijks drie vierde mijl verwijderd, kan zien. De voornaamste bijvloeden van den Mississippi zijn de Missouri en de Ohio.

Vervolgt men den Missouri opwaarts tot aan zijne hoogste bron, dan vindt men deze in de Jefferson-rivier, iets boven 44 gr. N. B. en omstreeks 35 gr. W. L. van Washington. — Volgt men de rivier naar beneden van dit punt af, dan stoot men achtervolgens op de uitwatering van den Philantropy, Wisdom, Philosophy, Madison, Gallatin, Dearborn en Smith. Hier valt de rivier ten minste 365 voet in den loop van 18 mijlen, deels in vier loodregte watervallen van 98, 19, 47 en 26 voet hoogte, deels in snel stroomende, hoewel ook minder steile afstroomingen en *rapids*. In het begin stroomt de rivier noordelijk, wendt zich van hier oostelijk en noordoostelijk, vereenigt zich hier met den Portage, Snow, Maria, Stone-Wall, Slaughter, Bighorn, Judith, Turtle en andere van minder aanbelang, waarop hij den van het zuidwesten komenden Yellow-Stone opneemt, tot waar stoombooten den Missouri bevaren. Niet verre van deze zamenvloeijing neemt de Missouri den White-Earth, en verder den kleinen Missouri op, van waar hij zuidwaarts stroomt. Omstreeks 41 gr. N. B. ontvangt hij den la Platte, eene aanzienlijke rivier, verder den Kanzas, die van het westen komt, en den Osage, die uit het zuidwesten naar den Missouri heenstroomt, en omstreeks 120 mijlen beneden deze zamenvloeijing vereenigt hij zich bij Belle-Fontaine met den Mississippi. — Van den Yellow-Stone tot aan de uitwatering in den Mississippi doorloopt de rivier eene baan van 1800 mijlen, boven dezen arm omstreeks 680 mijlen, zoo dat zijn geheele loop 2480 mijlen zal bedragen. Zijne diepte is slechts gering, bij lagen waterstand kunnen middelmatige stoombooten dikwijls niet verder dan tot Chariton, 235 mijlen, de rivier opvaren, somwijlen slechts tot Jefferson City, en in dien tijd heeft hij bij St. Charles hoogstens 6 voet, bij

hoogen waterstand daarentegen is hij tot den Yellow-Stone en hooger op te bevaren. Ook zijne breedte is niet zeer aanmerkelijk, ten hoogste eene mijl, behalve waar eilanden zijn; bij den Yellow-Stone meet hij 850 yards, bij den la Platte eene mijl, bij St. Charles daarentegen slechts 550 yards, of een derde mijl. Men treft vele eilanden in deze rivier aan; naauwelijks is men er een voorbij gevaren of terstond ontwaart men een ander, dikwijls nog eer het eerste ten einde is, en niet zelden ontmoet men er twee, drie naast elkander. Zandbanken, boven en onder het water, zijn er ook talrijk, maar nog meer *snags* en *sawyers* (gezonken en heen en weer zwiepende en met de kroon of wortels in den grond hangende boomen, welke de scheepvaart zeer gevaarlijk maken), en zelfs meer dan in den Mississippi. — De stoombooten wagen het bij lagen waterstand niet des nachts er door te varen, en echter is het aantal der jaarlijks verongelukte aanzienlijk, en de assurantie kosten op de korte vaart tusschen St. Louis en Chariton zelfs nog meer, dan op de vijfmaal grootere tusschen St. Louis en New-Orleans. De omstreken van den Missouri van de *rapids* tot aan de *Council-Bluffs* zijn woest en eentoonig, het rivierdal aldaar 4 tot 6 mijlen breed, en minder vruchtbaar, dan dat van den Boven-Mississippi. De eiken en populieren zijn daar, in vergelijking van die in het zuiden, schier dwergachtig, intusschen treft men er eenige vruchtbare boomen en struiken aan, die men meer benedenwaarts niet meer vindt; wingerden vindt men er overal, de kleine, zwarte boon slingert zich om alle planten, en de grond is digt met blaauwgras bedekt. De *bluffs* bestaan deels uit kalk-, deels uit kolen bevattenden zandsteen; ook kreitrotsen komen er voor en men vindt vele heuvels van rooden pijpsteen. De grond is van de rivier benedenwaarts, golvend en woest, enkel groote, slechts spaarzaam met gras en kruiden bedekte, drooge prairie, en slechts in de lage streken vindt

men kleine kersenboomen en esschen; in de nabijheid der rivier is de grond weelderiger, en wordt van bisons, kanadasche herten, reeën, beeren, en ander wild bezocht. Van de *Council-Bluffs* af, boven de uitwatering van den la Platte, worden de bottomlanden breeder, zijn digt met eiken, populieren, cederen en esschen bewassen en ook de hooge landen hebben eenen beteren grond. Bisons worden hier niet meer gezien. Vooral weelderig is de plantengroei der bottomlanden aan den mond van den Kanzas, waar digt woud van sycamoren, populieren, notenboomen en andere boomen opschiet. Prairiën zijn hier volstrekt niet. De grond is hooger dan aan den Mississippi, wordt landwaarts in minder laag, en is daarom ook niet moerassig; maar meer zandig, echter van niet geringe vruchtbaarheid. De boomen zijn minder sterk dan aan den Mississippi, maar daarentegen hooger en slanker. De *bluffs* stijgen 100 tot 200 voet op en loopen nu aan deze zijde, dan aan gene, op kleineren of grooteren afstand langs de rivier voort. — De Missouri heeft jaarlijks drie tijden van aanwas en val. De eerste begint met het einde van Februarij of in de eerste dagen van Maart, wanneer de Kanzas en de overige beneden rivieren opbreken; de tweede in April, die door den la Platte en Yellow-Stone veroorzaakt wordt, en de derde op het einde van Mei of Junij, wanneer de sneeuw op het Rotsgebergte smelt en als een stroom zich in den Missouri stort. Aanhoudende regen is gewoonlijk met het wassen verbonden. Deze derde periode veroorzaakt de voornaamste aanwas, en doet den Mississippi bij St. Louis 5 tot 20 voet boven het gewone waterpeil stijgen. De stroom heeft eenen snellen loop, bij hoogen waterstand gewoonlijk 4 tot 5 mijlen in een uur; hij is alsdan zeer onstuimig, vormt draaikolken, zoo als de Mississippi, neemt dikwijls vele stukken gronds langs de oevers met zich mede, meest al de daarop zich bevindende boomen, en zet die op andere plaatsen weder op zandbanken

of eilanden neder, of lost ze in slijk op, en drijft ze voort. Boven de *rapids* is zijn water, zoo als dat van den Yellow-Stone en la Platte, helder en klaar, beneden deze wordt het echter troebel en slijkerig en blijft bestendig zoo. In den troebelen toestand bedraagt de afzetting bijna 25 procent; zij is van eene witachtige kleur, laat de bijgemengde aarde, wanneer het in een vat of eene tobbe staat, ligt vallen en is dan tamelijk zuiver en van geenen onaangenamen smaak. In een open vat aan de zon blootgesteld, blijft het weken lang goed. Men schrijft aan dit water, zoo wel als aan dat van den Beneden-Mississippi, eenige geneeskrachten toe; men zegt, dat het bloedreinigend is; huiduitslag wordt door vlijtig wasschen en baden in hetzelve genezen; maar bij het eerste gebruik van hetzelve zouden nieuwe kolonisten ligte, katharrhale toevallen daarvan ondervinden.

De Ohio, de tweede groote bijvloed van den Mississippi, ontstaat uit de vereeniging van den Alleghany met den Monongahela bij Pittsburg. Hij is de eenigste groote rivier, die van het oosten in den Mississippi valt en heeft reeds bij Pittsburg eene breedte van 1800, bij Cincinnati echter maar van 1500 voet; hij vloeit in eene zuidelijke en zuidwestelijke rigting, en ontvangt op zijnen 952 mijlen langen loop, van Pittsburg tot aan den Mississippi, van het oosten en zuiden den Kenhawa, Guyandot, Sandy, Licking, Kentucky, Green, Cumberland en Tennessee; en van het noorden: den Beaver, Muskingum, Hockhocking, Scioto, Miami en Wabash, en buiten deze eene menigte kleinere rivieren. Bij Louisville, beneden Cincinnati, zijn *rapids*, die slechts bij matigen waterstand der scheepvaart hinderlijk zijn, maar door een kanaal vermeden kunnen worden. Boven de *rapids* is de rivier bij lagen waterstand voor grootere stoombooten niet bevaarbaar, dikwerf in het najaar zelfs voor kleinere niet, maar beneden dezelve gedurende het geheele jaar, en slechts in zeer

drooge zomers is ook daar de vaart met grootere stoombooten gestremd. De snelheid wordt op eene tot drie mijlen in het uur geschat. Ofschoon eene stille rivier zijnde, is zij meer dan andere aan plotselingen aanwas onderworpen, die naar den stand van het weder met elk jaargetijde plaats heeft, en dikwijls in eenen nacht twaalf voet bedraagt. De gemiddelde diepte der rivier is 50 voet; de hoogste waterstand is gewoonlijk in Maart, de laagste in September. De hoogte van haren waterspiegel bij lagen stand te Cincinnati, is 130 voet boven den spiegel van het meir Erie en 430 voet boven de oppervlakte des Oceaans. De Ohio is eene der schoonste rivieren van Amerika, zijne bluffs en bottomlanden leveren pittoreske gezigtspunten op; de eerste verheffen zich 300 voet en hooger, hangen dikwijls over de rivier en teekenen hunne reusachtige schaduwen in het heldere water af, terwijl steeds aan de tegenoverliggende zijde, weelderige bottomlanden zich uitstrekken, die schier allen hoog gelegen en met de schoonste boomen, vooral met reusachtige sycamoren, bedekt zijn. Een groot aantal bloeijende steden verheffen zich reeds aan zijne oevers, en onder alle stroomen van het Mississippidal is de Ohio tot nog toe het meest bebouwd.

De voornaamste rivieren van den Beneden-Mississippi zijn: de Arkansas en de Red-River, die beide van het westen in hem uitloopen. De Arkansas ontspringt in het Rotsgebergte, hetwelk hij ook in eene tamelijke uitgestrektheid in eene zuidelijke rigting doorstroomt, en dan in eene oostelijke en zuidoostelijke rigting den Mississippi nadert. Zijne bronnen zijn nog niet naauwkeurig onderzocht. Zijn loop wordt op 2137 mijlen geschat, waarvan 192 mijlen op het gebergte gerekend worden; hier bestaan zijne oevers afwisselend uit loodregte rotswanden en kleine smalle weigronden; daar en nog eene streek verder is hij eene diepe, snelvlietende rivier; maar dan neemt

hij eene aanzienlijke breedte aan, doorsnijdt dorre zandvlakten, en wordt zoo ondiep, dat men hem op vele plaatsen schier droogvoets kan doorwaden; 400 tot 500 mijlen verder benedenwaarts wordt hij wederom dieper. Van zijne boven-bijrivieren zijn de Negracka of de Roode Rivier, de groote Saline of Nesukatonga, en de drie armen van den Canadian, die zich kort voor de uitwatering vereenigen, slechts van eenige beteekenis. Omstreeks 400 mijlen boven zijnen mond, beginnen de bottomlanden op eenigen afstand van den oever laag en moerassig te worden, en zijn door meiren en *bayous*, zoo als het beneden-Mississippidal, doorsneden. De laatste 30 tot 40 mijlen van zijnen loop gaan door een digt, overstroomd bosch, met slechts weinig hoogen, bebouwbaren grond. Van Oost-Arkansas verheft eene smalle strook van hoogen grond 40 tot 50 mijlen, die insgelijks op vele plaatsen door het water doorsneden wordt, dat zich in de achterwaarts gelegen cypresmoerassen uitgiet. In het najaar heeft de rivier slechts weinig water, dikwijls kunnen de stoombooten in dien tijd naauwelijks Little-Rock bereiken; maar in het voorjaar en bij hoogen waterstand ondervindt de scheepvaart op deze rivier geene moeijelijkheden, zelfs niet tot aan het Ozarkgebergte en den mond van den Canadian. Zijn water is troebel, schier van eene helder roode kleur, hetgeen van den rood leemigen grond ontstaat, door welken het zich in zijnen bovenloop kronkelt. Vele der bijvloeden zijn zoutachtig; het water van sommige daarom zelfs onbruikbaar, en de bottomlanden zijn op sommige plaatsen met zout bezwangerd.

De Red-River of de Roode Rivier ontspringt insgelijks op het Rotsgebergte in de nabijheid van Santa-Fé; zijne bronnen en zijn bovenloop zijn slechts onvolkomen bekend; hij is schier zoo lang als de Arkansas, ontvangt hoog in het westen den Kimichie, Vasseux, den verkeerden Washita, en Little-River, meer benedenwaarts den Bo-

deau, Detache, Black-Lake, Salme, Little-River en Washita. Hij vloeit door onmetelijke prairies, roodaarden gronden, bedekt met gras en wingerden, vol heerlijke druiven, waarop ontelbare kudden bisons, wilde paarden, damherten, en reeën weelderige weiden vinden. Tusschen 90 en 100 mijlen boven Natchitoches vormt de rivier een van 20 tot 30 mijlen breed moeras, hetwelk 60 tot 70 mijlen ver geheel met overstroomde boomen gevuld is, *rafts* genoemd wordt, en met het meir Bistineau gemeenschap heeft. De rivier wordt daardoor schier geheel afgesloten, vele ondiepe kanalen loopen door dezelve heen, planten, bloeijende struiken en kleine weiden hebben zich op de ontelbare boomstammen ingeworteld, en bloeijen op het water. Er zijn plaatsen, waar men zonder eenig gevaar de geheele breedte der rivier op dit houten vlot te paard kan oversteken, terwijl men op andere het water onder de blokken ziet vloeijen. De oude oever is overal door eene rij hoogstammige boomen begroeid. Beneden de *rafts*, zendt de rivier vele takken, *bayous*, en meiren uit; deze stroomen deels evenwijdig met haar, en onttrekken aan de hoofdrivier zooveel water, dat haar bed bij de uitwatering aanmerkelijk smaller wordt, dan 1000 mijlen hooger op. Het rivierdal bij den mond van den Kimichie, omstreeks 1000 mijlen de kronkelingen der rivier opwaarts, is omtrent 4 mijlen breed, wordt van Natchitoches af op 6 tot 18 mijlen breed, heeft eene roodachtige kleur, die het ook aan het water mededeelt, en overtreft in vruchtbaarheid nog de bottomlanden aan den Mississippi. Tot aan de *rafts*, is de rivier het geheele jaar door bevaarbaar en aan gene zijde van dezelve nog 700 mijlen hooger op. Men heeft begonnen een kanaal door deze *rafts* aan te leggen, waarvan het grootste deel reeds voltooid is. Wanneer het gereed is, dan zullen stoombooten van 200 tonnen door de *rafts* heen, het bovendeel van den rijken Red-River kunnen bevaren.

De grootste meiren van het noorden, welke sommige staten van het Mississippidal begrenzen, behooren tot het dal van den St. Laurens, en wij zullen ze daarom met stilzwijgen voorbij gaan.

Luchtsgesteldheid. In het oosten en westen door twee groote bergketens ingesloten, in het noorden door uitgestrekte watervlakten en door deels onbebouwde wildernissen begrensd, door zeusachtige stroomen doorsneden, door ketens van heuvels en dalen, naar alle rigtingen bedekt, en naar het zuiden in lage landen overgaande, die eindelijk naar de golf van Mexiko afloopen, biedt het Mississippidal eene groote verscheidenheid van klimaat aan. Dat van het noorden nadert meer het Canadasche, dat in het zuiden het klimaat van West-Indië; het tusschen beide gelegen land heeft eene zachte temperatuur en is uitnemend gezond. Zoo als in de oostelijke staten, is overigens ook hier het klimaat over het algemeen hoogst onregelmatig, en de dagelijksche afwisseling van temperatuur, vooral in de maanden Maart, April en Mei, zeer gevoelig. De winter in Ohio en Indiana is zacht, evenwel vriezen de Ohio en andere rivieren toe, en de eerste is dikwijls 4 weken lang met ijs bedekt. Verder westwaarts in Illinois en Missouri is de temperatuur bijna dezelve als die van Ohio. Jowa en Wisconsin hebben eenen aanhoudenden winter. Tusschen de 43 en 37 gr. N. B. waar West-Pensylvanie, West-Virginia, Kentucky, Ohio, Indiana, Illinois, Missouri en de zuidelijke deelen van Jowa, Wisconsin en Michigan gelegen zijn, begint de winter tegen het einde van December, en duurt tot half Februarij of de maand uit; hij is, enkele dagen uitgenomen, niet zeer streng, en het vee blijft in de open lucht, ofschoon het raadzamer en beter ware, ook hier stallen voor hetzelve op te rigten. De eerste begint in Maart, en de plantengroei intusschen niet vroeger dan in Midden-Duitschland.

De zomer is dikwerf drukkend, de herfst aangenaam, maar dikwijls met nachtvorst. De aardappelen gedijen hier minder goed, dan in de streek, welke gelegen is tusschen de noordelijke grenzen, het Woudmeir (Lake-of Woods) tot 43 gr. N. B.; beter in 't zuiden de patáten, *sweet-patatoes;* tarwe en maïz hebben hier haar eigenlijk vaderland, alsmede perzikken, appelen en peren, die in menigte aangekweekt worden; de persimone en de pawpaw groeijen in het wild, terwijl tabak en hennep daar ook eenen goeden grond vinden. Tusschen 37 en 32 gr. N. B. vindt men de staten Arkansas, Tennessee en het noorden van Alabama en Mississippi, en daar tiert de appelboom en tarwe; voor de laatste is het zuiden te warm en te droog, en de eerste levert zuidelijker zelden eene welsmakende vrucht; maïz gedijt overal voortreffelijk en de perzikken uitmuntend; boomwol is het voornaamste artikel van het zuidelijke deel, wordt echter ook onder gunstige omstandigheden in alle deelen van deze streek, westelijk van den Mississippi hooger dan in het oosten, maar haar eigenlijk klimaat begint van den 33 graad. De wilde muskadel- of vosdruif, alsmede de kerslaurier komt hier eerst voor en de laatste blijft ook in den winter groen en in het zuiden brengt de rijg hare vrucht tot rijpheid. Sneeuw valt soms eenige duimen hoog en het ijs bedekt dikwijls de stilstaande wateren, doch beide slechts voor korten tijd. Het vee kan in den winter grootendeels zonder bijzonder voeder bestaan. — Geheel in het zuiden treft men het suikerriet aan en den sinaasappel. De winter vertoont zich meestal slechts in nachtelijk rijm, en bij dag doet hij zich in koude noord-westewinden gevoelen, die zelden langer dan drie dagen na elkander waaijen, waarop gewoonlijk zuidewind en warm weder volgt. Sneeuw ziet men er hoogst zeldzaam, somwijlen eenige jagtsneeuw in de koudste stormen. De boomen krijgen hun loof gewoonlijk weder tegen half Februarij, op zijn laatst in het begin

van Maart. Tegen het midden van deze maand staan reeds vele boomen in bloesem en de kamperfoelie, de gele jasmijn en andere welriekende bloemen bezetten reeds de boorden der *creeks* en rivieren. De zomer is aanhoudend, duurt dikwijls vier maanden, gedurende welke schier onafgebroken eene groote, maar gelijkmatige hitte heerscht; in de overige maanden is het weder aangenamer, dan in eene der noorderlijker streken. Onweders zijn er van Februarij tot September menigvuldig, dikwijls zijn zij van geweldige donderslagen en hevige regenvlagen, en menigmaal van vreeselijke *tornados* of stormen vergezeld, welke de boomen in de bosschen naar alle kant heen werpen, huizen doen instorten en plantaadjen vernielen.

De lucht in het Mississippidal is in weerwil der menigte rivieren en meiren, drooger dan in Duitschland; tusschen 36 en 43 gr. N. B., in die streken, naar welke de hoofdstroom der landverhuizing zich rigt, regent het wel dikwijls, maar zelden aanhoudend. De meeste regen valt in de, het digtst bij het Alleghanygebergte gelegen staten, in Ohio, Kentucky en Tennessee. Indiana en Illinois zijn reeds niet zoo vochtig; het droogste zijn Missouri en Jowa. De voorjaarregens zijn het menigvuldigst en sterkst; het zijn gewoonlijk onweersbuijen, die nu eens eenige minuten, dan weder uren aanhouden, dikwijls zeer hevig zijn, en in het begin met geweld neerstorten, maar na verloop van tien tot twintig minuten veel zwakker worden. In Ohio en Indiana beginnen zij gewoonlijk in April en Mei, in Missouri, Jowa, en Illinois in Mei en Junij. De regentijd duurt acht tot 10 weken, maar is zeer ongelijk; in menig jaar regent het om den derden dag, in andere naauwelijks eens om de zeven dagen. Naast deze maanden zijn September en October gewoonlijk het regenachtigste; Julij en Augustus zijn de droogste; dan de vier maanden van November tot Februarij. De meeste zomerregens, wanneer zij niet van onweders vergezeld zijn

zijn zoo zacht, dat de grond weinig uren later naauwelijks eenig spoor daarvan meer toont, en de landarbeid niet geschortst behoeft te worden; de lenteregens echter verhinderen dikwijls dagen lang de bewerking van den grond. Sneeuw valt er betrekkelijk weinig, ook blijft zij niet lang liggen. Eene groote onaangenaamheid voor de landverhuizers zijn de koude nachten, maar vooral de nachtvorsten, welke zich vroeg in den herfst doen gevoelen en eerst laat ophouden. Zij zijn de oorzaak van het late ontwaken des plantenlevens en van het vroege sterven. De winden zijn zeer veranderlijk; het bestendigste zijn de noord-weste- en zuid-westewinden. De lente ontbreekt hier niet; en is niet zoo spoedig verloopen, als in de staten die langs den Atlantischen Oceaan liggen, en is zelfs aangenamer dan in Noord-Duitschland. Reeds vroeg in Maart geniet men de lentelucht, somwijlen plotseling met koude en sneeuwachtige dagen afwisselende. April is bestendiger, de nachten reeds aanmerkelijk warmer, maar dikwijls vele nog zeer koud, en het onderscheid van temperatuur des morgens vroeg en des avonds menigmaal zeer gevoelig; beide maanden zijn in de westelijke streken tamelijk droog, in de oostelijke daarentegen minder. De plantengroei begint in April, de grond is met groen bedekt. Mei is zeer aangenaam; onweersbuijen vertoonen zich, doch de grond droogt spoedig weder op, en er komen bereids enkele, zeer warme dagen voor. Junij is reeds zomermaand. Was de maand Mei droog, dan heeft men thans des te meer onweders en regenbuijen. Half Junij begint de grootste zomerhitte, maar gewoonlijker met de eerste of tweede week van Julij, duurt 6 of 8 weken, en wisselt dikwerf met koele dagen af. Regens en onweders zijn in de zomermaanden niet zoo menigvuldig, de regens niet zoo sterk, en alle sporen daarvan spoedig verdwenen. De grond droogt weldra op, het gras wordt dor en levert het vee slechts een schraal voedsel, vooral op de hooge landen en de

drooge prairies; vele boomen laten hunne bladeren vallen, de wilde kastanje is reeds in Augustus schier geheel kaal, kort daarna de notenboom. De lucht is gewoonlijk helder; dagen dat de zon niet schijnt en de lucht bewolkt is, zijn zeer zeldzaam. Noord-weste- en zuid-westewinden zijn het menigvuldigst in den zomer, en de laatsten brengen de grootste hitte aan. Gewoonlijk steekt de wind een of twee uur na zonsopgang op, waait den geheelen dag tamelijk frisch en legt zich des avonds, weshalve men ook in de opene lucht, zonder veel van de hitte te lijden, kan werken, behalve gedurende de middaguren, wanneer het beter is van 11 tot 2 ure zich minder te vermoeijen, ofschoon het slechts een sterk zweet is, waaraan men zich bloot stelt. In de prairies is het steeds koeler dan op de bottomlanden, en in de bosschen, waar de lucht geene vrije speling heeft, hoogst onaangenaam. De herfst is doorgaans het aangenaamste saizoen. Reeds in September is de hitte zelden meer drukkend, ofschoon men in October en November somtijds nog zulke warme dagen heeft, dat men in verzoeking geraakt, weder zomerkleederen aan te trekken; intusschen komen er reeds in September genoeg koude en ruwe dagen, de nachten worden bereids koud, en nu en dan heeft men reeds nachtvorsten. De noord-westewind is in dit jaargetijde dikwijls stormachtig, ruw, natkoud, vooral in October, en dikwerf is hij van regenbuijen vergezeld. In de eerste en tweede week van October verwelken de bladeren, en eene enkele nachtvorst is dan voldoende, het frissche groen in geel en bruin te veranderen en zoo te doen verdorren, als de koude de eikenbladeren midden in den winter.

Verder noordwaarts in Michigan, Wisconsin, en Jowa en de noordelijke streken van Illinois, Indiana, en Ohio is het klimaat met het boven beschrevene van het Mississipidal schier geheel gelijk, alleen zijn de winters kouder, aanhoudender en sneeuwrijker. Doch men zal zich daar even zoo goed bevinden als hier.

Gezondheidstoestand. De meeningen en beschouwingen over den gezondheidstoestand van de noordelijke helft des Mississippidals zijn zeer uiteen loopend, en berusten grootendeels op eenzijdige berigten der landverhuizers. Kwam men op eene plaats aan, waar juist ziekten heerschten, of werd men bij zijne aankomst ziek, dadelijk werd alsdan het land voor ongezond uitgekreten; landde men daarentegen in eenen gezonden tijd of wist men van geene ziekte, dan werd alles geroemd als gezond, en de eerste berigten vonden even veel geloof als de laatste. Niemand dacht er aan, dat de tijd van aankomst, den aard der werkzaamheid en boven al de ligging van de plaats, waar men zich bevond, voornamelijk of uitsluitend den gezondheidstoestand der aankomelingen bepaalt. Sedert men deze zaak naauwkeuriger heeft begonnen gade te slaan, heeft men zich juistere begrippen gevormd en men is van de andere vooroordeelen terug gekomen. Illinois, Missouri en Indiana stonden vooral als ongezond bekend, terwijl West-Pensylvanië, Ohio, Kentucky en Tenessee voor gezonder gehouden werden, hetgeen zeer begrijpelijk is; want de laatst genoemde Staten hebben weinig, de eersten veel bottomlanden, en vele derzelven zijn laag en moerassig, en juist naar dezen als den vetsten, rijksten grond wendden zich bij voorkeur de landverhuizers, zij moesten daarom des te eerder van ziekten weten. De bebouwing van nieuw land verwekt overal ligte krankheden; eene ervaring, die men ook elders gemaakt heeft, en waar bosch en woud uitgeroeid en in akkerland herschapen wordt, daar lijdt men ook meestal aan tusschenpoozende koortsen; maar men geeft daarop minder acht, dan op de berigten van landverhuizers, wier geloofwaardigheid men, zoo lang zij nog in het vaderland waren, in twijfel trok; maar die, wanneer zij uit en over Amerika schrijven, als onwraakbare getuigen beschouwd worden. —

De noordelijke helft van het Mississippidal is zoo wel in klimaat als ten opzigte der gezondheid doorgaans gelijk. In alle staten zijn groote distrikten, waar de bewoners zich over eene goede gezondheid verheugen, naast anderen, waar afwisselende en andere koortsen heerschen en ligging en grond, zoo wel als localiteit hebben op de gezondheid eenen grooten invloed. In het algemeen kan men het land boven 36 gr. N. B. gezond noemen, en het heeft het voorregt boven de staten aan den Atlantischen Oceaan, dat de menigte oogziekten, duizeligheden enz. daar zoo gemeen, hier naauwelijks bekend zijn. Twee voorname oorzaken voor de landziekten kan men aanwijzen: de veranderlijkheid van het weder, en de uitdampingen van den grond; sommigen willen nog de eigenschappen van het drinkwater er bij voegen; doch dit kan alleen op de bottomlanden het geval zijn, wanneer men in den zomer het laauwe water der zich aldaar bevindende beken en meiren gebruiken wil, die allen een laag, vlak bed hebben. De rivieren en beken van het *upland* vloeijen allen over kalksteen, zijn doorgaans helder, en haar water niets minder dan der gezondheid nadeelig, ofschoon het wel wat hard is. Landverhuizers, die aan rotswater gewoon zijn, zullen in den beginne wel ontwaren, dat het met kalk bezwangerde water de ingewanden eenigzins prikkelt maar tevens, dat het der gezondheid onschadelijk is, en het laatste slechts korten tijd duurt. — De tweede voorname oorzaak van ziekten, de uitdamping van den grond, komt het meest in aanmerking; maar daarop geeft men ook in alle koloniën de meeste acht; het menigvuldigst treft dit de bottomlanden, en vooral die, welke aan de groote rivieren liggen, met digt hout begroeid, met moerassen, kommen en traag vlietende beken bezet zijn, benevens de op deze gelijkende vochtige prairies. Deze streken geraken in den zomer in eene soort van gisting, en vervullen

de lucht met schadelijke miasmen, zijn doorgaans min of meer ongezond, en verwekken langdurigen rooden loop en koude en afwisselende koortsen. Zelfs de hoogten, aan den rand van die bottomlanden, zijn aan hetzelfde lot onderworpen. Wordt de vruchtbare grond bebouwd, dan bewerkt de warmte der zon eene verplaatsing der bestanddeelen, en de dampen, die opstijgen, zijn des te schadelijker, hoe warmer en drooger het weder, na voorafgaande menigvuldige regens, en hoe rijker en vochtiger de grond is. Het *upland* is met weinig uitzonderingen gezond. De uitdampingen van het nieuw aangebouwde land schaden intusschen gewoonlijk in het eerste jaar, en minder op eenen grond van middelmatige goede hoedanigheid, dan op het beste land. Nog gezonder zijn de hooge, drooge prairies; doch heeft het ontginnen van dezelve niet de nadeelige werkingen van den boschgrond, daar zij bestendig aan de lucht en de zon blootgesteld zijn. — De nieuwe aankomelingen zijn intusschen veelal zelven de oorzaak hunner ziekten, daar zij op de ligging der plaats, waar zij zich willen vestigen, en op zich zelven te weinig acht geven, zoo hebben zich velen gevestigd op de bottomlanden van den Mississippi, Missouri en Illinois, ofschoon deze streek niets minder dan voordeelig is voor de gezondheid.

Vele ziekten, die niet aan de plaatselijke gesteldheid kunnen toegeschreven worden, ontstaan hier in het Mississipidal, bij Amerikanen uit onachtzaamheid, bij de vreemdelingen uit onbekendheid met het klimaat en deszelfs werkingen. Wie aan bottomlanden de voorkeur geeft, moet ten minste zijne woning op hoogen grond, of digt bij de oevers der rivier oprigten; maar in het *upland* steeds in de nabijheid van *creeks* zich vestigen, zelfs wanneer zij des zomers niet loopen. Bovendien leve men matig, en volge in het eten de Amerikanen niet na, want drie maal daags vet spek, met weinig of in

het geheel geene groenten, is voor den daaraan niet gewenden vreemdeling geenszins geschikt, en in den zomer zelfs schadelijk, hoe goed het ook in den beginne mag smaken: de vreemdeling moet zich gewennen meer keukengroenten te kweeken, ten minste des avonds geene vleeschspijzen gebruiken, en brood en melk voor lief nemen. De kleeding regele men naar het jaargetijde en trekke niet te vroeg zomerkleederen aan. Men gewenne zich aan katoenen hemden en lakens, die in den winter meer verwarmen en in den zomer niet hinderlijker zijn, dan linnen, en in allen gevalle bij de veranderlijkheid van het weder gezonder bevonden worden. Men hoede zich voor den regen, want de natheid is daar veel schadelijker dan bij ons, en wanneer men van eenen zachten regen nat geworden is, gevoelt men dadelijk, zelfs bij warme lucht, eene huivering door het geheele ligchaam, die door verkoudheid of koorts wordt gevolgd, wanneer men niet spoedig de kleederen verwisselt. Ook hij, die bij het werk in zweet geraakt is, wissele dadelijk zijn ondergoed, en bij vochtig weder verzuime men niet, des morgens en des avonds een klein vuur aan te leggen, ofschoon de warmte onaangenaam mogt zijn. Vooral neme de vreemdeling gedurende de zomerhitte zich in acht, vermoeije zich niet al te zeer, arbeide des voormiddags slechts tot 10, hoogstens tot 11 uur op het veld, en ga eerst des namiddags om 3 of 4 uur weder naar buiten; in dezen tijd zij men bovenal matig in het eten, vermijde sterke dranken, en drinke nooit versch, uit eene koude bron geput water, wanneer men warm is. Bij de eenvoudige leefwijze der Amerikaansche landlieden zijn de ziekten niet menigvuldig; galkoortsen in den zomer en het begin van den herfst, afwisselende koortsen in het najaar, pleuris en katharale ziekten in den winter en den eersten tijd van het voorjaar zijn de gewone ongesteldheden, zoo als mazelen en kuchhoesten bij de kinderen. Vreemde-

lingen lijden in het eerste jaar gewoonlijk aan eene huidziekte aan de beneden extremiteiten, maar die slechts in het heetste jaargetijde verschijnt, en aan eene algemeen verhoogde opwekking van het bloed door de hitte toe te schrijven is.

Bevolking. De oudste bewoners van het Mississipidal, de Indianen, die nog in de tweede helft van de vorige eeuw in tallooze stammen alle streken westelijk van de Alleghanys bezetteden, zijn schier allen aan gene zijde van den Mississippi verplaatst, en de weinige volksstammen van het zuiden, de Choctaws, Cherokees, Chikesaws, Creeks en Seminolen, die nog landen in Mississipi, Alabama, Tenessee, Georgië, Noord-Carolina en Florida bewoonden, trekken thans naar West-Arkansas, waar de regering eene uitgestrekte landstreek van de Osages en andere stammen ter kolonisatie voor hen verkregen heeft. In Ohio, Indiana en Illinois vindt men slechts nog enkele verstrooide overblijfselen der eertijds zoo magtige stammen der Shawanezen, Putawatonies, Miamis, Kickapuhs, Peorias, Kaskaskias en Cahokias, die insgelijks genegen zijn om zich naar het westen te verplaatsen en hunne bezittingen tegen andere daargelegene landstreken te verruilen. Aan den Boven-Mississippi, in Jowa, Wisconsin en naar den kant van het Oppermeir, wonen de Joways, Sacs, Vosindianen of Foxes, de Chippeways, Meunomonies en Winnebagos, en westelijk van de bronnen van den Mississippi de Sioux of Dacotas, die zich tot aan den Missouri uitstrekken. In het Missouridal wonen: de Osages, die tot aan de Arkansas zich uitbreiden, de Panis of Pawnies, in drie takken, die eens zeer talrijk waren, en den Sioux in sterkte gelijk kwamen, de Arickaries, Mandans, Munnitaries, Arripahas, Assiniboins, Crows (Kraaijen) en Blackfeet of Zwartvoeten. Aan den Arkansas vindt men de Quapaws, Chiamanches, enz.; aan den Sabine en tusschen dezen en

den Red-River zijn de overblijfselen van verschillende stammen, die ook gedeeltelijk in Texas rondzwerven, zoo als de Appalaches, Chetimaches, Tunicas, enz. en aan de Boven-Red zijn de Caddos.

De Regering der Unie volgt sinds eenige jaren, om de Indiaansche bevolking uit de staten, die oostelijk van den Mississippi liggen, te verwijderen, een regelmatig systema. Zij koopt haar land in massa, en wijst haar andere landen aan gene zijde der geordende staten aan, zij zendt haar derwaarts op hare kosten, verzorgt ze met vee en gereedschap, voor een jaar van levensmiddelen en verder nog met vele benoodigheden, en schiet haar jaarlijks aanzienlijke sommen.

De blanke bevolking van het Mississippidal is in de korte tijdruimte eener halve eeuw zoo buitengemeen vermeerderd, dat deze aanwas schier zonder voorbeeld is in de geschiedenis van oudere en nieuwe tijden. Voor dien tijd was al het land ten westen der Alleghanys, met uitzondering der toenmalige provincie Louisiana, enkel wildernis. Nog bij den aanvang dezer eeuw bevatte de geheele onmetelijke ruimte niet meer bewoners van Europesche afstamming dan in 1840 de enkele staat Kentucky. Om zich een flaauw denkbeeld te vormen van dezen aanwas, zullen wij de telling van 1830 en 1840 opgeven.

	1830.	1840.
West-Florida	17,362 . . .	39,692.
Alabama	309,527 . . .	590,750.
Mississippi	136,621 . . .	375,651.
Louisiana	215,529 . . .	352,411.
Arkansas	30,388 . . .	97,574.
Missouri	140,455 . . .	383,702.
Tennessee	681,904 . . .	829,210.
Kentucky	687,917 . . .	779,828.
West-Pensylvanie . . .	380,412 . . .	815,289.
West-Virginië	204,175 . . .	432,855.

Ohio	937,903	. . .	1,519,467.
Indiana	343,031	. . .	685,866.
Illinois	157,445	. . .	476,183.
Michigan	31,639	. . .	212,267.
Wisconsin met Huron . .	3,608	. . .	30,945.
Jowa met 't gebied Missouri	1,000	. . .	42,112.
	4,278,916	. . .	7,663,808.

Het getal der bewoners van het Mississippidal vermeerdert bestendig; niet alleen door verhuizing uit de oostelijke staten en Europa, maar ook door eigenen aanwas. De huwelijken zijn even vruchtbaar, ja vruchtbaarder dan in Europa, en in de midden-, en noordelijke staten vindt men schier alle huisgezinnen talrijk met kinderen gezegend. De bewoners der Atlantische staten trekken er bij geheele scharen heen, en Duitschland, Zwitserland en Groot-Brittanje en Ierland leveren het Mississippidal jaarlijks ten minste 50 tot 60,000 zielen. De bewoners van dit dal zijn, zoo als die van alle andere Staten der Unie, een vermenging der meest verschillende natiën; landverhuizers uit alle oostelijke staten, Engelschen, Schotten, Ieren, Hollanders, Duitschers, Franschen, Spanjaarden, Negers, Mulatten, Mestizen, en Inboorlingen of Indianen; allen vereenigen zich in eene taal, de Engelsche, en ofschoon schier de helft der oorsponkelijke landverhuizers de Duitsche, Fransche en Spaansche talen hebben medegebragt, hebben zij ze, zooal niet vergeten, dan toch met de Engelsche verwisseld, die de taal des lands is geworden, en allen zijn tot een volk versmolten, dat zich met fierheid het Amerikaansche noemt.

Het karakter der Amerikanen heeft veel eigenaardigs. Een avontuurlijke ondernemingsgeest, eene onafhankelijkheid in denken en handelen bezielen hen algemeen, en deze laatste wordt hem reeds in de kindschheid ingeboezemd; ruwheid, gebrek aan teeder gevoel, worden dik-

werf zigtbaar. Hij is ernstig, dikwijls terughoudend, bemint gemak en rust, doch menigmaal ziet men hem op gevorderden leeftijd een gemakkelijken toestand in de oude staten opgeven, om in de nieuwe wederom een leven vol onrust en inspanning te gemoet te gaan. Liefde tot geld of veel meer tot werkzaamheid, die geld oplevert, is zijne hoofdneiging, en daaraan offert hij alles op, gemak, de rust zijns levens, en goede nabuurschap. Trotsch op zijn vaderland, is hij niets minder dan aan zijne geboorteplaats verknocht, en het kost hem niet de minste opoffering, dit dikwijls bij onbeduidende oorzaken te verwisselen, en op duizend mijlen afstands eene nieuwe woonplaats te zoeken, wanneer hij daardoor een eigen landgoed verwerven kan. Rust vindt de Amerikaan slechts in zijn eigen huis en den kring van zijn gezin; alles buiten hetzelve, is onophoudelijk sloven en zwoegen in de staatkunde, zoowel als in den handel, op de wegen en kanalen, zoowel als in de bosschen, en op de prairies van het Mississippidal. Hij houdt veel van goed leven, en behelpt zich toch met weinig, en de ontberingen, die hij, om een doel te bereiken, dikwijls met de grootste gelatenheid verdraagt, zouden eenen armen landverhuizer drukkend, eenen rijken onbegrijpelijk voorkomen. In zeden en gebruiken zijn de bewoners van de noordelijke staten des Mississippidals elkander tamelijk gelijk, en slechts tusschen de nieuwe landverhuizers en de oude kolonisten is een onderscheid merkbaar, dat bij de eersten echter met elk jaar verdwijnt. Veel grooter is het onderscheid tusschen de bewoners der noordelijke staten en die der zuidelijke, de katoen- en suikerplanters, op wie reeds de grootere hitte invloed op karakter en zeden uitoefent. Men roemt bij de zuidlanders grootmoedigheid, milddadigheid, gastvrijheid en gezelligheid, maar men berispt zijn opbruisend karakter, zijne gevoeligheid voor beleedigingen, zijne vadsigheid en neiging voor verkwisting. Hij

is een groot liefhebber van de jagt en het spel, maar afkeerig van alle inspanningen zijner geestvermogens.

De bewoners van het noorden zijn deels stedelingen, deels landbewoners, tusschen welke men niet het aanmerkelijke onderscheid vindt, dat beide in Europa scheidt. In het uiterlijke merkt men geen verschil op, en slechts een gering onderscheid bestaat er in de leefwijs. Zelfs de weinige groote steden maken geene in 't oog loopende uitzondering. Rangorde en onderscheid der standen, die reeds aanmerkelijk in de Atlantische staten zigtbaar zijn, bespeurt men hier nog weinig, en men treft in de steden minder onwetendheid, verdorvenheid en afzigtelijke armoede bij de behoeftige klasse, en minder aristocratische gezindheden bij de rijkeren aan, dan daar. Aan werk is er nooit gebrek en derhalve heerscht er ook geene eigenlijke armoede. De geringste handwerksman in de steden ziet zich met den koopman, geneesheer en regtsgeleerde gelijk gesteld, wordt tot de gelijke eereposten, zooals deze, verkozen en verwerft zich een vermogen. Op het land beschouwt zich de minste arbeider zoo hoog geplaatst, als zijn rijke landheer, en heeft er ook een regt op; hij eet aan zijne tafel, en slaapt op zijn bed, en eenige jaren inspanning geven hem de middelen, om insgelijks land aan te koopen en met zijnen vroegeren beschermer op eenen gelijken voet te kunnen staan. De dienstbaarheid, die in andere landen zoo velen het leven verbittert, kent men hier niet; de arbeider verhuurt zijne krachten en zijn werk, voor eenen bepaalden tijd, maar is overigens zijnen meester, of liever dengenen, die hem werk verschaft, volkomen gelijk.

BESCHRIJVING
VAN SOMMIGE STATEN VAN HET MISSISSIPPIDAL.

Nadat wij in de voorgaande bladzijden getracht hebben een algemeen denkbeeld van dit dal te geven, zullen wij ons nu meer bijzonder bepalen bij die staten, welke het meest geschikt zijn voor kolonisatie, en voornamelijk de aandacht op die deelen vestigen, waar men zeker kan zijn, bij vlijt en matigheid voor zich en de zijnen eene geruste toekomst te bereiden. Tot deze staten behooren de volgende: Ohio, Indiana, Michigan, Illinois, Wisconsin en Jowa.

De vraag te beantwoorden, welke van deze staten den landverhuizer de meeste voordeelen aanbiedt, moet aan hem zelven naar zijne wenschen, verwachtingen, middelen en bedoelingen overgelaten blijven; doch in allen gevalle houde hij voor oogen, dat tegenwoordig in alle staten de speculatie op landverhuizers zich gevestigd heeft, en thans overal kolonisatie-maatschappijen bestaan, die met elkander sterk wedijveren. In New-York zijn er velen van dergelijke ondernemingen, alsmede in Pensylvanië en in Tennessee; eene dezer maatschappijen heeft zelfs de Duitsche hulpvereeniging 20,000 acres aangeboden, indien zij zich wilde verpligten de Duitschers naar die streek te rigten. Bezwaarlijk kan men hier alleen aan eene vermeerdering van bevolking denken en het welzijn der Duitschers — veeleer was het een spel tot stijving of daling der aktiën, hetwelk de kapitalisten van Tennessee, of liever de New-Yorker speculanten, die landen in Tennessee verkregen hadden, in beweging bragten. Gelukkig is hunne keuze op eene voortreffelijke landstreek gevallen en het bestuur der kolonie aan een degelijk en bekwaam man toevertrouwd geworden.

DE STAAT OHIO.

In het westen van Pensylvanië gelegen, in het zuiden en zuidoosten door den Ohio en in het noorden door het meir Erie en Michigan, in het westen door Indiana bepaald, breidt zich de staat Ohio uit, welke 39,750 v. m. groot is, en bij de laatste volkstelling bereids ruim anderhalf millioen bewoners bevatte. De aanblik van het land is even zoo verscheiden, als de gesteldheid van den grond. Het oosten en zuidoosten tot aan den Ohio is gebroken, heuvelachtig land, de heuvelen staan deels afzonderlijk en zijn steil, deels rijen en ketens vormende, die tot aan de kruin bebouwd, of ten minste daartoe geschikt zijn. Het zuiden is minder heuvelachtig, doch overal tot op 10 tot 15 mijlen van den Ohio het meest gebroken. De heuvelen in de onmiddellijke nabijheid der rivier hebben meest eene aanmerkelijke hoogte en nemen zelfs een bergachtig aanzien aan. Het noorden is bijna geheel vlak, vele streken zijn drassig en moerassig; en het midden van den staat worden aangename hoogten met vele vlakten afgewisseld; het westen is vlak en eentoonig. De grond des lands is doorgaans voortreffelijk, zelfs de hoogste heuvelen bezitten goeden grond en zijn met zeer digte bosschen bezet. Vlotbergen en alluviaalgrond treft men er veelvuldig aan. Van Steubenville tot aan den Scioto strekken zich groote zandsteenmassen der nieuwste formatie aan, en achter dezen stroom beginnen kalksteenlagen. De uitgestrekte grasvelden, de *prairies*, nemen reeds in dezen staat een begin, en wisselen met digt hout af. Aan den Ohio en de grootere rivieren ligt uitmuntend bottomland, doch van geene aanzienlijke breedte. De streken aan den Scioto en aan den grooten en kleinen Miami, hebben den meesten vruchtbaren grond; het beste ligt tusschen de

beide laatste rivieren. In het noorden is het meestal voortreffelijk land; veel daarvan is echter vooreerst, in weerwil van zijnen rijkdom, onbruikbaar en moet, daar het zeer laag ligt, eerst door kanalen van het water ontlast worden. In het noordwesten vindt men vele uitgestrekte prairies; de kleinere loopen langs het bovenwater van den Muskingum en Scioto, ook langs de beide Miamis, waarvan vele laag en drassig, andere hoog gelegen en droog zijn, en meer op barrenland gelijken. Groote, meest lage vlakten zijn naar den kant van den Sandusky te vinden. Men rekent, dat negen tiende gedeelte van den grond van Ohio bebouwbaar is, en drie vierden van den geheelen staat den vruchtbaarsten grond heeft. Het slechtere land ligt in het zuidwesten, tusschen den Scioto en den grooten weg tegenover Wheeling en heeft eene breedte van 15 tot 25 mijlen.

Het land is voortreffelijk bewaterd; de voornaamste rivieren zijn: de Ohio in het zuiden en zuidoosten, die door de vereeniging van den Alleghany met den Monongahela ontstaat en schier 500 mijlen ver de grenzen van den staat uitmaakt; de Muskingum, Hockhocking, Scioto, de groote en kleine Miami, de Maumee, St. Mary, au Glaize, Sandusky, Huron, Vermillion, Black, Cuyahaga, Chagrine, Grand, Ashtabula, Connaught, en Beaver, die allen in den staat ontspringen. De Muskingum ontspringt, zooals schier alle overige, op de waterscheiding tusschen het meir Erie en Ohio, niet veel boven de 30 mijlen van den Erie verwijdert, valt bij Marietta bij eene breedte van 750 in den Ohio, heeft bij Zanesville aanmerkelijke *rapids*, en is bij hoogen waterstand tot Coshocton, honderd mijlen naar boven, bevaarbaar; de Scioto loopt beneden Portsmouth uit en is 130 mijlen bevaarbaar; de groote Miami maakt de westelijke grens van den staat uit; de kleine Miami, die 30 mijlen verder oostelijk uitloopt, heeft 100 mijlen opwaarts vele *rapids*, die in

het geheel op eenen kleinen afstand 200 voet bedragen; de Maumee loopt met eene groote westelijke kromming naar het meir Erie, ofschoon niet onaanzienlijk, is hij toch slechts 33 mijlen opwaarts bevaarbaar, daar zandbanken en *rapids* alsdan de vaart belemmeren. De Sandusky, die in de groote, gelijknamige baai van het meir Erie uitloopt, is een snelvlietende stroom van 90 mijlen lengte, die tamelijk ver bevaarbaar is.

De voortbrengselen van den grond zijn reeds boven met enkele woorden aangestipt. De beuk, welke in de meer westelijk gelegen staten minder menigvuldig aangetroffen wordt, is hier de gemeenste boom en vooral is het grootste deel der bosschen in de nabijheid van den Ohio met deze soort bezet en even zoo talrijk vindt men ze op de vlakten van het noordwesten, waar zij eenen kouden, niet zeer weelderigen, maar gewoonlijk eenen vruchtbaren en duurzamen grond aantoont. De suikerahorn is hier insgelijks menigvuldig en de meeste huishoudens op het land winnen hunne suiker van denzelven. Genceskundige planten gedijen hier, zoo als in alle westelijke staten in menigte, doch hier worden zij in eenige hoeveelheid voor den handel verzameld. Aan delfstoffen, voornamelijk ijzer, zout, steenkolen, is het zuidoostelijke deel des lands vooral rijk. Het rijkste aan steenkolen en ijzererts zijn de omstreken van den Muskingum, Hockhocking en Scioto. Kalksteen, marmer en zandsteen zijn overvloedig voorhanden; gyps wordt aan de Sandusky-baai gevonden, thonschiefer, met kogelvormige steenen, in het midden van den staat, en het westen van den Scioto en noordelijk aan den Huron. Zoutbronnen zijn er menigvuldig; mineraalbronnen heeft men er bereids vele ontdekt, en de Yellow-springs, aan de *rapids* van den kleinen Miami, worden veel gebruikt en in den zomer vlijtig bezocht.

Velerlei omstandigheden hebben er toe bijgedragen, dat deze staat sedert 1788, toen voor het eerst een ge-

zelschap van 47 personen aan den mond van den Muskingum bij Marietta zich vestigde, in eenen bloeijenden toestand geraakte en in 1840 reeds eene bevolking van 1,519,467 zielen telde; de waarde van de belaste eigendommen wordt op 112,037,861 dollars geschat.

De landbouw is in bloeijenden toestand. Tarwe is, na maïz (Turksch koren), het voornaamste voortbrengsel des lands, en wordt op de vele stoommolens tot meel gemalen, en in vaten naar het oosten en naar Nieuw-Orleans uitgevoerd. Alle andere graansoorten worden insgelijks, doch in minder groote hoeveelheid, verbouwd; de tabaksteelt neemt toe; hennep teelt men in eenige streken tamelijk veel; klaverzaad wordt in aanzienlijke hoeveelheid gewonnen. Fruit wordt er sterk aangekweekt, en jaarlijks gaan geheele ladingen van versche en gedroogde appelen en perziken, cider en perzikbrandewijn van hier naar het zuiden. De wijnbouw wordt slechts zwak aangekweekt; de ondervinding heeft geleerd, dat vreemde wijnstokken steeds ontaarden, zelfs wanneer zij eenen tijd lang eenen gunstigen uitslag beloofden. Het verbeteren der inlandsche druiven is beter gelukt, en er zijn eenige soorten, die bij doelmatige kultuur eenen voortreffelijken wijn opleveren. Ook de zijdeteelt is beproefd, en bereids heeft men kleine hoeveelheden ter markt gebragt. Na den akkerbouw, bloeit het meest de veeteelt. In veredeling van het paard wedijveren vele landbouwers met die in Kentucky. De veeteelt is door den invoer van het Durham-ras aanmerkelijk verbeterd geworden. Boter en kaas wordt er in menigte bereid, en ook veel uitgevoerd. Groote kudden van vet vee worden jaarlijks naar de oostelijke markten gedreven, en veel wordt er geslacht, ingezouten en naar het zuiden gevoerd. Het meest uitgestrekt is de aankweeking van zwijnen. Vroeger zonden de Ohio-pachters hunne overvloedige maïz op platboomde vaartuigen den Ohio en Mississippi af, maar de daarmede

verbonden ongemakken, verliezen en gevaren noopten velen hun voortbrengsel te behouden, en er zwijnen mee te mesten; sedert is dit mesten aanmerkelijk toegenomen; eene ontelbare menigte zwijnen worden jaarlijks geslagt en Cincinnati is voor dezen nieuwen tak van handel de hoofdstapelplaats; de zwijnen worden er heen gedreven, geslagt, ingezouten en naar het zuiden verzonden; in menigen winter worden daar tusschen twee en drie honderd duizend zwijnen geslagt, en er heeft zich daar eene slagters-aristocratie, of zoo als de Amerikanen zeggen: eene zwijnen-aristocratie gevormd, die in rijkdom met de handels-aristocratie van het oosten wedijvert.

De landbouw wordt doorgaans nog op den ouden voet gedreven, en slechts in de eerst bevolkte streken begint men een geregeld landhuishoudkundig systema in te voeren. Fabrijken en tafrijken beginnen met elk jaar sterker te bloeijen, en ook hierin is deze staat alle andere vooruit. Katoenfabrijken treft men reeds in alle steden aan den Ohio aan, alsmede vele voor wollen goederen. IJzersmelterijen zijn in verschillende deelen des lands; molens zijn in toereikend aantal voorhanden; glasfabrijken en zoutkeeten bestaan er en looijerijen zijn schier in elke plaats. Cincinnati is, na Pittsburg, de grootste fabrijkstad van het westen, en wedijvert met deze reeds ten opzigte der menigte en verscheidenheid der fabrijkaten, terwijl Steubenville, Zanesville, Chillicothe, Columbus, Dayton enz., als fabrijksteden ook verdienen genoemd te worden. De gemakkelijke binnenlandsche gemeenschap door wegen, kanalen, spoorwegen, heeft den bloei van den staat ten hoogste bevorderd. Deze goede invloed is reeds overal zigtbaar, de eigendommen stijgen daardoor in waarde, de bosschen verdwijnen van lieverlede en worden in bloeijende bewoonde vlekken herschapen, en waar voor vijftig jaar slechts het treurige gehuil van wilde dieren en het krijgs- en het skalpgezang van bloeddorstige Indi-

anen gehoord werd, vindt men thans alle genot en aangenaamheden des levens, zoo als in de oude wereld vereenigd.

De gemeenschap te water wordt gemakkelijk gemaakt door de volgende kanalen: het Ohio- en Eriekanaal, dat het meir Erie met den Ohio verbindt; het begint bij Cleveland, aan den mond van den Cuyahoga, loopt voorbij Akron, New-Portage, Massillon, Bolivar, New-Philadelphia, Coshocton, New-Ark, Bloomfield, Circleville, Chillicothe, en Piketon, en vloeit bij Portsmouth in den Ohio. Het Miamikanaal begint bij Cincinnati, loopt door Reading, Hamilton, Middletown, Franklin en Miamisburg, en eindigt bij Dayton; eene voortzetting van dit kanaal strekt zich uit van Dayton tot Pique, 29 mijlen, en eene andere, van hier tot Defiance, aan den Maumee, 190 mijlen ver, is in aanbouw, doch zal weldra voltooid zijn. Verder heeft men nog het Mahoning- en Beaverkanaal, een tak van het Erie- en Ohio-kanaal, en het Sandy-creek- en Little-Beaverkanaal, dat zich aan de Pensylvanie-kanalen zal aansluiten. Vele spoorwegen zijn ontworpen, en gedeeltelijk reeds voltooid, zoo als de Mad-River-spoorweg, die zich van Dayton naar Sandusky uitstrekt; de Erie- en Ohio-spoorweg, die bij Wellsville aan den Ohio eindigt. De openbare weg snijdt het land in eene regte linie van Wheeling, aan den Ohio, over Zanesville en Columbus, tot aan de westelijke grens, en andere wegen verbinden alle kantons met de hoofdstad, met Cincinnati en de rivier Ohio.

Van de 79 kantons des lands verdienen, uithoofde van hunne geringere volksmenigte en de voortreffelijkheid van den grond den landverhuizers, vooral de volgende te worden aanbevolen: Allen, Hancock, Hardin, Henry, Hocking, Jackson, Lake, Lucas, Madison, Mercer, Ottawa, Paulding, Pike, Putnam, Union, van Wert, Williams en Wood, ofschoon ook in alle andere bereids meer be-

volkte kantons insgelijks schoone grondeigendommen tegen billijke prijzen te verkrijgen zijn, en handwerkslieden in de grootere steden op vast werk en goed loon kunnen rekenen. In geen der bovengenoemde kantons beloopt de bevolking tot nog toe meer dan 10,000 zielen, en kan men gemakkelijk in dezelve *farms* (bouwhoeven), welke van 50 tot 100 acres onder den ploeg, en op dezelve huizen, schuren, boomgaarden, enz. hebben, tegen 5 tot 10 dollars den acre verkrijgen; het kongresland kost $1\frac{1}{4}$ dollar, maar is grootendeels te ver van de wegen en kanalen gelegen; onbebouwd land houdt zich op den prijs van $2\frac{1}{2}$ tot 5 dollars.

Voorname steden: Cincinnati, na New-Orleans, de grootste stad van het westen, heeft eene aangename ligging aan den Ohio. Deze stad werd in 1789 aangelegd, is regelmatig gebouwd, met regte straten, die elkander in regte hoeken doorsnijden, heeft groote, ruime en bedrijvige markthallen, waarvan eene 530 voet lengte heeft; 3807 meestal van steen gebouwde huizen, een schoon raadhuis, 27 kerken en bedehuizen, onder welke de presbyteriaansche kerk zich door haren schoonen stijl vooral onderscheidt; een bazar, 5 banken, het Cincinnati-Collegie, het Katholijke Atheneum, het geneeskundig-collegie, het werktuigkundig-instituut, 2 gasthuizen, 1 dolhuis, enz. en 46,338 inwoners, die vele fabrijken hebben en eenen aanzienlijken handel met New-Orleans, Pittsburg, en door het kanaal met New-York drijven. Meer dan 60 stoommachines zijn hier bij de verschillende fabrijken in werking; men heeft er 12 ijzergieterijen, 5 katoenfabrijken, 3 groot stoommeelmolens, 6 stoomzaagmolens, 6 groote brouwerijen, eene stoomkuiperij, stoommachinenfabrijken, aanzienlijke scheepstimmerwerven, enz. De meeste wetenschappelijke leerscholen hebben zich in deze stad gevestigd. Er zijn hier 6 groote boekhandelaars, 15 drukkerijen, die 23 periodieke geschrif-

ten, gedeeltelijk in de Duitsche taal uitgeven; drie letterkundige maatschappijen, wier bibliotheken meer dan 1400 werken bevatten, tegen 40 matigheidsgenootschappen en vele openbare en bijzondere scholen. — Columbus schier in het midden van den staat, 112 mijlen noordoostelijk van Cincinnati, 135 mijlen westelijk van Wheeling en 396 mijlen van de City Washington gelegen, is de hoofdstad; zij ligt aan den oostelijken oever van den Scioto, in eene aangename, bekoorlijke streek, is ofschoon eene landstad, eene bloeijende, bedrijvige plaats, die door een kanaal met het Ohio-kanaal gemeenschap heeft, telt over de 600 huizen, 5 kerken, 2 banken en 6,048 inwoners; het is de zetel der Algemeene Landsvergadering. Cleveland, aan het meir Erie, aan de uitwatering van den Cuyahoga en het Ohio-Erie-kanaal, met 6071 inwoners, is de zetel van groote bedrijvigheid, en ontwikkelt zich met groote schreden. — Portsmouth aan den zuidelijken mond van het kanaal en van den Big-Scioto in den Ohio, drijft nen aanzienlijken expeditiehandel en telt reeds 3500 inwoners. — Steubenville, aan den Ohio, 38 mijlen zuidelijk van Pittsburg, ligt in eene vruchtbare streek, en telt behalve 5 kerken en 2 banken meer dan 500 huizen en 5,203 inwoners, die zich hoofdzakelijk op fabrijken toeleggen en aanzienlijken handel drijven; men vindt hier bereids vele wol- en katoenfabrijken, papier- en meelmolens en eenen belangrijken scheepsbouw. — Zanesville aan den oostelijken oever van den Muskingum, waarover hier twee bruggen liggen, welke de stad met West-Zanesville en Putnam verbinden, is digt beneden de *rapids* aangelegd en buiten kijf de aanzienlijkste fabrijkstad van den staat; behalve 483 huizen en 6 kerken, vindt men hier reeds vele molens, maal- en zaagmolens, een oliemolen, twee glasblazerijen, vele looijerijen, lakenfabrijken, ijzergieterij enz. en 5000 inwoners. Chillicothe, aan den Scioto, met 3977 inwoners, heeft

insgelijks vele fabrijken, waaronder 4 katoenspinnerijen en een papiermolen. — Lancaster, 28 mijlen zuidoostelijk van Columbus, heeft 3,272 inwoners, grootendeels Duitschers, waaruit ook de geheele nabuurschap bestaat; de beide hier uitkomende nieuwsbladen zijn in de Engelsche en Duitsche taal gedrukt. — Circleville, aan den oostelijken oever van den Scioto, grootendeels binnen eene oude Indiaansche verschansing gebouwd, een bloeijend stadje, met 2529 inwoners. — Dayton aan den mond van den Mad en den Big-Miami (groote Miami) eene snel toenemende stad met 4 kerken, vele molens en fabrijken en 6067 inwoners. — Sandusky, aan het meir Erie, is eene der hoofdlandingsplaatsen en drijft, ofschoon eerst weinige jaren oud, aanmerkelijken handel. — Marietta, aan den Ohio, even boven den mond van den Muckingum, de oudste stad van den staat, ligt in eene vruchtbare, maar lage, dikwijls aan overstroomingen blootgestelde streek, en moet niet door landverhuizers tot woonplaats gekozen worden. — Meer aan te bevelen is Germantown, 14 mijlen boven Marietta, in een vruchtbaar, geheel door Duitschers bewoond oord.

De gouverneur wordt om de twee jaar verkozen, en kan in den tijd van acht jaar zes jaren dezen post bekleeden. Om tot dezen post verkiesbaar te zijn, moet men twaalf jaar burger der Vereenigde Staten geweest zijn, vier jaren in den staat gewoond hebben, en dertig jaar oud zijn. Hij geniet een jaarlijksch inkomen van 1200 dollars.

Bij den Senaat en het Huis der Vertegenwoordigers, zamen de Algemeene Landsvergadering uitmakende, berust de wetgevende magt. De eerste telt zes en dertig leden, voor twee jaren door het volk gekozen, van welke jaarlijks de helft aftreden. De leden van den Senaat moeten den leeftijd van dertig jaren bereikt hebben, twee jaren binnen het graafschap of district, waardoor zij gekozen worden, woonachtig geweest en burgers van de Veree-

nigde Staten zijn. Het Huis der Vertegenwoordigers bestaat uit twee en zeventig leden, die elk jaar door het volk gekozen worden. Verkiesbaar is men op den ouderdom van vijf en twintig jaar, en moet men ten minste een jaar gewoond hebben binnen het district, dat men vertegenwoordigt. De Algemeene Vergadering komt telken jare bijeen, op den eersten maandag in December in de hoofdstad Columbus, graafschap Franklin. De regters van het hooge geregtshof, zoowel als die der mindere regtbanken worden door de Algemeene Vergadering bij stemming verkozen. Zij blijven zeven jaren in hunnen post. — De wettige interest bedraagt 6 pCt. Woekerwinst maakt een contract nietig. Schadevergoeding op geprotesteerde wissels is 12 pCt. wanneer zij buiten de Vereenigde Staten en 6 pCt. wanneer zij binnen de Unie, maar buiten Ohio, betaalbaar zijn.

DE STAAT INDIANA.

Deze staat is welligt den landverhuizers nog meer aan te bevelen, dan Ohio; hij grenst ten noorden aan den staat Michigan en het meir van dien naam, ten oosten aan Ohio, ten westen aan Illinois en ten zuiden aan Kentucky, waarvan de Ohio het scheidt; deze rivier loopt 350 mijlen ver langs de zuidoostelijke en zuidelijke grenzen, en neemt in het westen den Wabash op. De oppervlakte beslaat 35,093 vierk. mijlen of 22,459,769 acres. Het aantal bewoners beliep in 1840, 685,866 zielen.

De gesteldheid van het land is zeer verscheiden; het land onmiddellijk aan den Ohio, eene streek van 15 tot 20 mijlen breedte, die zich van den Miami tot aan den Wabash uitstrekt, is gebroken en heuvelachtig; de heuvelen aan den Ohio zijn grootendeels *bluffs*, die op

hunne toppen vlakten hebben, welke door diepe waterholen en gronden doorsneden zijn. Ten noorden van deze heuvelen is het land meer of min zacht golvend, en gaat eindelijk geheel in vlakte over. Uitgestrekte prairies zijn er slechts weinig in den staat, maar langs den Wabash vindt men vele kleinere, die eenen uitmuntenden grond aanbieden. — Men kan dit land in drie natuurlijke afdeelingen scheiden. De zuidelijke bevat het heuvelland, hetwelk in de breedte de kantons omvat, die tusschen den Ohio en den oostelijken arm van den White liggen, benevens de noordelijk van deze gelegene, door welke de beneden-loop van den oostelijken arm van den White, van Bartholomew aan, stroomt. De grond dezer streek is over het geheel genomen goed, eenige bevatten zelfs voortreffelijk land. Slechts op sommige plaatsen treft men onbebouwbare streken aan, en het land van de tweede soort, zooals een deel der derde, zoude in de Atlantische Staten als de voortreffelijkste aangeboden worden. De grond is duurzaam, en vermeerdert bij behoorlijke bebouwing zijne vruchtbaarheid. De beuk wordt in de bosschen van dit deel des lands het meest gevonden, en op de bottomlanden met eiken, esschen, populieren, suikerboomen, walnoten en sycamoren vermengt. De tweede natuurlijke afdeeling van den staat is een grondel van 60 tot 70 mijlen breed, die door den staat Illinois tot aan den Ohio zich uitstrekt, en zich vlak aan de eerste afdeeling aansluit; zij beslaat het midden des staats, breidt zich 20 mijlen zuidelijk en 40 mijlen noordelijk van Indianapolis uit, en omvat 47 kantons. Slechts zelden zal men dergelijke rijke streken van gelijke uitgebreidheid in de Vereenigde Staten vinden. Schier elk dezer kantons heeft eenen weelderigen, rijken grond, die met stammig bosch van eiken, populieren, walnoten, hickories, esschen, suikerahorns, beuken, wilde kersen enz. bedekt is, en naar den kant van den Wabash met lage, somtijds natte weiden van on-

gemeene vruchtbaarheid afwisselt, zoodat het moeijelijk is, een dezer kantons de voorkeur te geven. — De derde afdeeling van den staat omvat alle noordelijke van de boven aangewezen kantons, die zich tot aan het meir Erie en de grenzen van Michigan uitstrekken. Twee derden van deze, meer dan 3,500,000 acres groote landstreek is heerlijk rijke grond; maar het overige vochtige, moerassige lage landen, en met talrijke poelen en *swamps* (moerassen) bezet, waarvan overigens een groot deel droog gemaakt kan worden.

Indiana is heerlijk bewaterd. De Ohio maakt de zuidelijke grensscheiding uit en ontvangt op dit gedeelte uit den staat, behalve den Wabash, slechts onbeduidende rivieren, van het oosten beginnende: den White-Water, Laughery, Silver, Black, Indian, Blue-River, Anderson en Pigeon. De Wabash is de grootste rivier van den staat; hij ontspringt in het westen van Ohio, stroomt eerst noordwestelijk, wendt zich dan zuidwestelijk, totdat zij de westelijke grenzen van Indiana bereikt en neemt in dit deel des lands den Little, Eel, en Tippecanoe van het noorden, en den Salamanic, Mississinewa, Wild Cat, en Wea van het zuidoosten op. Nadat de Wabash in de nabijheid der westelijke grenzen des staats gekomen is, wendt hij eenige mijlen boven Covington zijnen loop naar het zuiden, en eenige mijlen beneden Terre-Haute, begint hij reeds de grensscheiding uit te maken, tusschen Illinois en Indiana, en loopt eindelijk in den Ohio uit. In dit deel van zijnen loop neemt hij de volgende rivieren op: de Vermillion, Embarras, Bon Pas, Little Wabash, Suger, Raccoon Creek, White, Patoka River en Sligo Creek. — De White River bewatert het geheele middendeel des staats en vormt met zijne takken een onschatbaar handelskanaal; zijne beide hoofdtakken, de Oostelijke en Westelijke arm, nemen aanzienlijke bijvloeden in zich op, die schier allen bevaarbaar zijn; de eerste: Graham's Fork, Sand,

Clifty en Flat Rock Creek, Blue River enz.; en de laatste: de White Lick, Eel en anderen. — Het noordwestelijke deel des lands doorstroomen de Pichamink en Kankakee, die naar Illinois overgaan, en het noordoostelijke de Maumee, die bij het fort Wayne door de vereeniging van den St. Joseph en St. Marys gevormd wordt, en in het meir Erie uitloopt en een andere, St. Joseph, die insgelijks uit Michigan komt in eenen boog het noorden des lands doorsnijdt, en in het meir Michigan, zich ontlast. De Wabash is voor stoombooten tot Lafayette, 370 mijlen van den Ohio bevaarbaar en kan bij hoogen waterstand nog 25 mijlen hooger op tot Delphi bevaren worden, van waar het Maumee-kanaal naar het meir Erie leidt; platboomde vaartuigen, bevaren den White River tot Indianapolis; het White River-kanaal, dat van den mond van den Nettle-Creek tot Lawrenceburg aan den Ohio voert, is schier voltooid, en eenige andere kanalen zijn reeds in aanbouw. Negen spoorwegen, die gedeeltelijk voltooid zijn, en alle deelen des lands met den Ohio en de meiren verbinden, zijn ontworpen, en vele Mac-Adamwegen schier voltooid. De staat heeft alles gedaan, om zich te verheffen en door deze veel belovende plannen vermeerdert de bevolking ongemeen sterk door landverhuizers.

Het klimaat komt met dat der beide naburige staten Ohio en Illinois, schier volkomen overeen. In het noorden naar den kant van het meir Erie, regent het meer dan daar, en de lucht is er ook ruwer, daarentegen worden de uiterste van hitte en koude in het algemeen hier minder gevoeld. Over het geheel genomen is het land gezond, en slechts de rijke prairiestreken aan den Wabash boven Vincennes, alsmede de moerassige en lage streken aan den Maumee en St. Joseph maken eene uitzondering. Er valt in het noorden eene aanzienlijke hoeveelheid sneeuw, dikwijls 18 tot 20 duim hoog, in het zuiden zelden meer dan 2 tot 3 duim.

De bebouwing van Indiana bleef langen tijd slechts tot de zuidelijke grenzen beperkt; maar sinds de Indianen van het noorden hunne landen, tot op onbeduidende gedeelten, aan het congres hebben afgestaan, wendt zich de stroom der landverhuizing meer derwaarts, en des te meer, naarmate de voortreffelijkheid van den grond meer bekend is geworden. Op dit oogenblik reeds overtreft de bevolking van het noorden die van het zuiden, en een niet onaanzienlijk deel der landverhuizers zijn Duitschers, die meer en meer landgenooten tot zich trekken.

De natuurlijke produkten van den staat zijn reeds boven aangestipt. Ginseng wordt er in menigte verzameld, en over de oostelijke markten naar China uitgevoerd. Aan mineralen is de staat betrekkelijk arm. Koper heeft men in kleine hoeveelheid in het noorden ontdekt. IJzer is er menigvuldiger, vooral in het zuidoosten, tusschen Ohio en den oostelijken arm van den White, waar ook aluinschiefer en oker in menigte gevonden wordt. Steenkolen zijn in alle deelen des lands, vooral in die, welke aan den Wabash grenzen en aan den Ohio, waar men onuitputtelijke lagen ontdekt heeft. Zoutbronnen vindt men er, en eene heete bron niet verre van New-Albany, in het kanton Floyd, waaruit een ontvlambaar gaz opstijgt. Ook heeft men reeds vele salpeterholen ontdekt, en niet ver van Jeffersonville, aan den Ohio, een epsomzouthol, dat zich schier twee mijlen ver in de rotsen uitstrekt, verscheidene groote spelonken vormt en eene ontzaggelijke hoeveelheid epsomzout, salpeter en zwavelzure kalk oplevert.

De landbouw, het voornaamste middel van bestaan des lands, wordt zooals in Ohio gedreven. In de zuidelijke kantons kweekt men eenig katoen aan, en heeft in menig dal rijke oogsten opgeleverd. Ook met bergrijst heeft men proeven genomen, die gunstig uitgevallen zijn; de voornaamste produkten des lands zijn evenwel tarwe en maïz,

welke laatste meestal in het land verbruikt wordt, en de hier zoo sterk als in Ohio gedreven zwijnenteelt voornamelijk ondersteunt. De wijnbouw wordt bij Vevay, in Nieuw-Zwitserland gedreven, en Kaap- en Madeira-wijnstokken daar voornamelijk aangekweekt; de druiven worden intusschen te saprijk en verrotten ligtelijk. Inlandsche wingerden zouden echter hier zooals in Ohio, beter geschikt zijn, om aangekweekt te worden, en de proeven, welke sommige landverhuizers met Arkansas-druiven genomen hebben, leverden gunstige resultaten. De industriele betrekkingen des lands zijn nog onbeduidend, en behalve eene menigte stoomzaag- en maalmolen, eenige katoen- en wolfabrijken, en onbeduidende zoutketen, is de industrie hier nog in hare kindschheid. Voor onderwijs is in de laatste jaren zeer gezorgd geworden. Volksscholen zijn bereids in alle kantons opgerigt, akademiën bestaan er in sommige streken, in Hannover een theologisch seminarium en te Bloomington, South-Hannover en Crawfordsville goed ingerigte collegies.

De steden des lands zijn meerendeels klein: aanzienlijke handelsteden vindt men zelfs aan den Ohio niet; de voornaamste zijn: Indianapolis, in het midden des staats, aan den westelijken arm van den White, in eene der vruchtbaarste streken, die nog voor weinig jaren met digt bosch bezet was, is de hoofdstad van het land; zij neemt sterk toe, en belooft, daar tien hoofdwegen van den staat in haar zamenloopen, nog grootere uitbreiding. De stad telt 331 huizen, 11 kerken en bedehuizen, 2 banken en 3561 inwoners. — Lawrenceburg in den zuid-oostelijken hoek aan den Ohio, 2 mijlen beneden den mond van den Miami, aan den eersten en tweeden oever der rivier. Het benedendeel der stad is aan jaarlijksche overstroomingen blootgesteld en ongezond, maar desniettemin bloeijend. Vevay, aan den Ohio, 45 mijlen, beneden Cincinnati, werd in 1804 door Zwitsers aangelegd; zij telt

nu reeds omstreeks 300 huizen en 2000 inwoners, die voornamelijk wijnbouw en eenige fabrijken, vooral spijker- en stroohoedenfabrijken, hebben. — Madison, aan den Ohio, 90 mijlen, beneden Cincinnati, met 280 huizen, 4 kerken, 1 bank en 3798 inwoners, drijft eenen niet onaanzienlijken handel, en de produkten des lands, vooral spek, worden hier in groote hoeveelheid ter markt gebragt. Vervolgens vindt men nog: Jeffersonville, Albany met 4226 inwoners; Evensville, dat na de voltooijing van het ontworpen centraal-kanaal, zeker eene der belangrijkste steden zal worden. — Aan den Wabash liggen: New-Harmony, Vincennes, Terre-Haute; alle overige steden zijn van minder aanbelang, en geene derzelve telt meer dan 2000 inwoners.

Er is nog eene menigte kongresland te bekomen tegen $1\frac{1}{4}$ dollar per acre, en het land uit de tweede hand tot betrekkelijk billijke prijzen van 2 tot $3\frac{1}{4}$ dollar te koop. Achtste sectiën (80 acres) van welke 10 tot 20 acres uitgeroeid, omtuind en gedeeltelijk bebouwd zijn, met een blokhuis, veeschuur en eene bron, kan men van 5 tot 8 dollars per acre koopen.

Landverhuizers, die zich daar willen vestigen, moeten er vroeg in het voorjaar aankomen, opdat zij zelven nog in staat zijn een paar acres voor maïz te bereiden, ten einde voor den winter en den volgenden zomer voedsel te hebben. Het zomerveld geeft hun later weinig te doen; zij hebben dan tijd genoeg een deel des lands in te sluiten, met hulp van hunne geburen de noodige gebouwen op te rigten en in den herfst nog meer land uit te roeijen en voor winterzaad te bereiden. Na den eersten maïzoogst in den naherfst hebben de landverhuizers weinig meer te doen, dan hun koren naar den molen te brengen, hout te kappen voor den winter, en 2 of 3 paarden, 5 of 6 koeijen en 10 tot 15 varkens te verzorgen, die ieder landverhuizer medegebragt of in de nabuurschap gekocht heeft.

Wanneer men dertig jaar oud, tien jaar burger der Vereenigde Staten is en vijf jaar in den staat gewoond heeft, kan men door het volk tot Gouverneur gekozen worden. Dezen post bekleedt hij drie jaar en in den tijd van negen jaar kan hij slechts zes jaar met denzelven bekleed worden. Dezelfde bepalingen gelden ook den Vice-Gouverneur. Hij bekleed in den Senaat het Voorzitterschap; hij wordt Gouverneur, wanneer deze sterft, bedankt of in staat van beschuldiging wordt gesteld. De wetgevende magt berust bij de Algemeene Vergadering, bestaande uit den Senaat en het Huis der Vertegenwoordigers. De Senaat telt vijftig, het Huis honderd leden. De raadsleden worden voor drie jaar gekozen, de Vertegenwoordigers jaarlijks. Op den eersten Maandag in December komt de Algemeene Vergadering te Indianapolis bijeen. De regters van het hooge geregtshof worden door den Gouverneur, met toestemming van den Senaat, voor zeven jaren benoemd. Iedere Blanke, burger van de Vereenigde Staten, die een en twintig jaar oud is en een jaar in den staat gewoond heeft, is stem geregtigd. — De wettige interest is 6 pCt; 10 pCt. kunnen gevorderd worden bij schriftelijke overeenkomst; hoogere procenten worden als woeker beschouwd, en als zoodanig met verbeurtverklaring van de dubbele som van het, den wettigen interest te bovengaande bedrag gestraft. De schadevergoeding op geprotesteerde wissels is 10 pCt. wanneer zij buiten de Unie en 5 pCt., wanneer zij binnen de Vereenigde Staten, maar buiten Indiana, betaalbaar zijn.

DE STAAT MICHIGAN.

Ten noorden van Ohio en Indiana, breidt zich het groote schiereiland Michigan uit, tusschen het meir Michigan in het westen, het meir Huron in het noordoosten en de St. Clair-River, het meir St. Clair, Detroit

River en het meir Erie in het oosten, aan de straat van Michillemakinac. Deze staat bedraagt 38,968 vierk. mijlen of 24,939,870 acres, waarvan een derde deel door de Indianen nog bewoond wordt. De oppervlakte des lands is doorgaans golvend, deels met niet zeer hooge heuvelen bezet, die van Indiana als bergruggen afdalen en de waterscheiding der rivieren van Michigan vormen. Het midden des lands is een *plateau*, dat schier den geheelen staat van het zuiden naar het noorden doortrekt. Aan het meir Erie, vormt de oever op eenige plaatsen zeer steile *bluffs*, anders is het oosten des lands meerendeels vlak en laag, bestaande afwisselend uit zand en moerassen, heeft gebrek aan goed water, en is meestal met digt bosch bezet. In het westen, aan het meir Michigan, vindt men duinen van stuifzand, dat door den westewind dikwijls tot heuvelen van 50 tot 150 hoogte wordt opgewaaid. Het binnenland is golvende, afwisselend digt bosch, eikenopenings, vlakten, en prairies. De eiken-openingen, *oak-openings*, zooals zij hier te lande genoemd worden, gelijken op de bovenlanden van Kentucky, bevatten veel timmerhout in groepen en hebben eenen ligten grond, die vooral voor tarwe geschikt is en weinig arbeid vordert, om voor den ploeg geschikt gemaakt te worden. De vlakten zijn met boschboomen bezet, hebben echter geen kreupelhout en de grond is eenigzins steenachtig; de prairiën zijn niet zoo uitgestrekt als in Illinois; worden in drooge en natte onderscheiden en bezitten eenen rijken grond, die bij de eersten gemakkelijk te bewerken, maar bij de laatsten meer als weiden te gebruiken is. — De staat wordt ten opzigte van zijne vruchtbaarheid door geenen van het westen overtroffen; vooral rijk is de grond aan den Grand River, Kekalamazoo en St. Joseph, in de kantons Ottawa, Kent, Jonia, Clinton, Allegan, enz.; van gelijke goedheid is hij in Levingston, Oakland, Washtenaw en Lenawel, en deze, zoo wel als het kanton Wayne zijn den

PERPUSTAKAAN NASIONAL

landverhuizers aan te bevelen. De onmiddellijk aan den Michigan liggende kantons, bevatten groote streken zanderig onvruchtbaar land en in het noorden is het land te gebroken, ofschoon het daar ook rijke streken bevat. — De bosschen zijn rijk aan heerlijke notenboomen, eiken, walnoten- en suiker-ahornboomen, esschen, populieren, hickories, beuken en meer andere soorten, die Ohio en Indiana opleveren, en het noorden bevat bovendien overvloed van naaldhout, vooral witte en gele pijnboomen, enz.

Het schiereiland heeft vele rivieren, maar slechts weinigen zijn bevaarbaar; zij ontspringen meestal op het tafelland van het midden en stroomen allen naar de meiren, die op drie zijden het schiereiland insluiten. Wij beginnen in het zuidoosten van den staat en volgen den loop der kusten; hier vinden wij vooreerst den Maumee, die in zijne boventakken in het land, maar in zijnen hoofdstroom in Ohio ontspringt, en daar door een kanaal met den Wabash verbonden is; hij loopt met eenen aanzienlijken mond in het meir Erie uit, en kan met stoombooten opwaarts tot Maumee en Perrysburg, in Ohio, bevaren worden. De naaste rivieren zijn: de Raisin en Huron, die beide in het westelijkste deel van den Erie vallen, in hunnen beneden loop bevaarbaar zijn. Eenige mijlen beneden Detroit loopt de schoone, maar kleine Rouge uit. Clinton is de eenigste aanzienlijke rivier, die in het meir St. Clair valt. In den St. Clair-River vallen: de Belle, Pine, en Black; de Saginaw, eene tamelijk aanzienlijke rivier, stort zich in de baai van denzelfden naam, welke een deel van het meir Huron vormt. Vele andere, doch kleinere stroomen vallen in hetzelfde meir, zoo als: de Thunder, de beide Sandy, Sheboigon enz. In het meir Michigan vloeijen: de Traverse, Ottawa, Betseys, Manistic, Pentwater, White, Maskegon, Grand, Kekallamazoo en St. Joseph, van welke de drie laatsten de gewigtigste rivieren des lands

zijn. De Grand is de grootste, 270 mijlen in zijne kronkelingen lang, en kan tot 50 mijlen van het meir met sloepen en stoombooten, maar hooger op boven zijne *rapids* met, kleinere vaartuigen bevaren worden. Het land in zijne nabijheid en zijne bijvloeden is van de beste soort, beslaat 6 tot 7000 vierk. mijlen, en is eene der beste streken van den staat. In de nabijheid der rivier zijn rijke zoutbronnen en onuitputtelijke gips- en mergellagen. De St. Joseph, die in den zuidwestelijken hoek van den staat in een tamelijk aanzienlijke bogt uitloopt, is voor sloepen tot aan de *rapids*, maar hooger op alleen voor booten bevaarbaar. De grond in zijn stroomgebied zou dien van den Grand-River nog overtreffen en levert eene aangename wisseling van bosch en prairie op.

Hoe jong deze staat ook nog is, zoo streven deszelfs bewoners, wier aantal in 1840 op 212,276 in 32 kantons beliep, maar thans wel op 400,000 geschat kan worden, door binnenlandsche verbeteringen hem altijd meer in aanzien te brengen. Drie voorname wegen doorsnijden reeds van Detroit af het schiereiland en loopen tot het meir Michigan; twee andere hebben eene noordelijke en zuidelijke rigting langs de oevers der oostelijke meiren, en drie spoorwegen, waarvan twee de oostkust met de westkust, de derde Detroit met Pontiac verbinden moet, zijn ontworpen en de laatste is reeds voltooid.

Eene menigte kleine, vischrijke meiren, zijn in het land verspreid, eenige derzelve hebben moerassige en ongezonde oevers, maar andere zijn heerlijk gelegen, hebben zuiver, helder water, steenachtige en zandige oevers, en zijn van bekoorlijke boschjes omgeven. Aan wild is nog overvloed; reeën, wilde kalkoenen, fazanten, trekduiven, enz., vindt men overal, maar ook beeren, wolven, vossen, bevers, otters, enz., ratelslangen enz., en in den zomer eene ontelbare menigte watervogels, voornamelijk ganzen, eenden, zwanen, en duikelaars.

PERPUSTAKAAN NASIONAL

De voortbrengselen van den landbouw zijn dezelfde als in de Staten Ohio, Indiana, en Pensylvanië. Maïz gedijt er in overvloed; tarwe, rogge, gerst, haver, boekweit, aardappelen, meloenen en allerlei tuinvruchten en keukengroenten, die in de middenstaten gevonden worden, verbouwt men ook hier in menigte, en vinden hier insgelijks eenen geschikten grond. De weiden leveren hier heerlijk gras en weelderigen overvloed en bevorderen de veeteelt uitmuntend.

Het klimaat is doorgaans zachter, dan men bij de noordelijke ligging, in de nabijheid van groote meiren, zou verwachten; slechts de zomers zijn korter, vooral in het noordelijk deel van het schiereiland, waar ook de lucht veel ruwer is. De winters zijn kouder en de vorst aanhoudender dan in Indiana en Ohio, en de sneeuw blijft soms maanden lang liggen; de lente begint later, de zomer en herfst zijn aangenaam, en de zeelucht, welke schier den geheelen dag haren invloed blijft uitoefenen, maakt, dat de hitte in den zomer niet zoo sterk en drukkend wordt, en vermindert even zeer de koude in den winter. In het zuiden van den Staat heerschen op de uitgestrekte alluviaalgronden in den nazomer en herfst menigmaal afwisselende en galkoortsen, anders behoort de staat tot de gezondste in het westen.

Geen staat heeft met zooveel snelheid eenen zekeren trap van bloei verkregen, als Michigan. In 1820 telde hij met het gebied Wisconsin slechts 8,856 bewoners, in 1830 niet meer dan 28,000 zielen, en thans kan men de bevolking op 400,000 menschen schatten. De landverhuizers hebben zich meestal in het oosten, van de zuidelijke grenzen tot aan het meir Huron, zoowel als in het westen, tusschen den Grand-River en de zuidelijke grenzen gevestigd, velen ook in het midden en aan den Saginau-baai. Door zijne ligging is Michigan bestemd om eens een der belangrijkste Staten van het Mississippidal te

worden. Het zachte klimaat, de gezonde lucht, de vruchtbaarheid van den grond en de gunstige ligging tusschen bevaarbare meiren, voor den handel en het vervoer der voortbrengselen, zijn magtige hulpbronnen en reeds weet de bedrijvigheid der bewoners het grootste voordeel daaruit te trekken.

Groote steden, zoo als in het oosten, zoekt men tot nog toe hier te vergeefs. De belangrijkste is Detroit, tot 1847, wanneer een nieuwe zetel van het centraalbestuur genoemd zal worden, de hoofdstad van den staat; zij is hoogst aangenaam en voordeelig gelegen aan den Detroitstraat, die het meir Erie met het meir St. Clair vereenigt, 18 mijlen boven zijne uitwatering en 9 mijlen beneden St. Clair. Vroeger een klein stadje en reeds in 1670 aangelegd, is zij sinds weinig jaren zeer bloeijend, thans schoon, naast Buffalo, de voornaamste handelplaats aan de meiren, en dreigt alle andere binnen steden te zullen overtreffen, hetgeen door landverhuizers, die op de toekomst der hunnen zien, wel in overweging mag genomen worden. Reeds was de bevolking, welke in 1831 omstreeks 3,000 zielen bedroeg, in 1843 tot 9,102 gestegen en thans telt zij reeds 12,000 inwoners. De oude Fransche stad neemt slechts een klein deel der nieuwe stad in; de oude huizen zijn van hout, de meeste nieuwe der Amerikanen van steen. Vijf schoone straten loopen evenwijdig met de rivier, en worden door acht andere regthoekig doorsneden; het getal huizen beloopt thans 980, waaronder 1 statenhuis, 1 raadhuis, 2 banken, 1 katholijke en 5 protestantsche kerken, 1 gevangenhuis en 3 markthallen. Er zijn vele winkels en de handel neemt met elke week toe. Zij drijft dien vooral met Buffalo en Cleveland, meestal met eigen schepen en bezit thans 16 stoombooten, 4 brikken en meer dan 100 sloops en schooners, die gezamelijk omstreeks 8000 tonnen meten. De straat Detroit, die de beide meiren verbindt, is bij de stad slechts eene mijl

breed, maar diep en snelvlietend en haar loop bedraagt drie mijlen in een uur. De oevers zijn hoogst aangenaam. Fransche landverhuizers hebben ze aan beide zijden der stad in bezit. — Monroe, aan den Raisin, niet verre van de Maumee-baai, telt met het tegenoverliggende Frenchtown, bereids 3,000 inwoners, heeft 5 kerken, eene ijzergieterij, 1 lakenfabrijk, vele koren- en zaagmolens en looijerijen. Behalve deze vindt men er nog vele bloeijende, maar kleine steden, zooals: Niles en Newburyport, aan den St. Joseph, Brownstown, niet verre van den mond van den Detroit, Pontiac, Ann-Arbour, Byron, Montcalm, Ypsilanti, Tecumseh, Kalamazoo, White Pigeon, en meer andere. Geheel in het noorden, op het eiland Michillimackinac, in de straat, die van het meir Michigan naar het meir Huron leidt, ligt de stad Mackinac, met 120 huizen, met het op eene hooge landtong gelegen fort van den zelfden naam, eene der voornaamste plaatsen voor den pelshandel, waar jaarlijks duizenden Indianen komen, om hunne pelzen en huiden te verkoopen.

Om de twee jaren wordt de Gouverneur gekozen; hij moet vijf jaren burger der Vereenigde Staten zijn geweest en twee jaren in den staat gewoond hebben. Omtrent de verkiezing van den Vice-Gouverneur worden dezelfde bepalingen opgevolgd. Hij presideert den Senaat en heeft eene beslissende stem, wanneer over eenig punt in beraadslaging de stemmen staken. Hij fungeert als Gouverneur, in geval de post van dezen ambtenaar door onverwachte omstandigheden open valt. De wetgevende magt berust bij de Algemeene Landsvergadering, zamengesteld uit den Senaat en het Huis der Vertegenwoordigers. De Senaat telt achttien leden, die voor den tijd van twee jaren door het volk verkozen worden, en van welke jaarlijks de helft aftreedt. Het Huis der Vertegenwoordigers heeft vier en vijftig leden, die elk jaar verkozen worden. De Alge-

meene Vergadering komt elk jaar op den eersten maandag in de maand Januarij, in de hoofdstad Detroit bijeen. Alle blanke burgers, die een en twintig jaar oud zijn en ten minste zes maanden voor de verkiezing in den staat gewoond hebben, zijn stemgeregtigden. — De interest is zeven pCt. Door woeker worden de interessen, benevens een vierde der schuldvordering verbeurd.

DE STAAT ILLINOIS.

De staat Illinois ligt ten westen van Indiana, en wordt in het zuiden door de rivier Ohio, in het westen door den Mississippi begrensd. Na Louisiana is hij de vlakste van allen, heeft eene oppervlakte van 56,160 vierkante mijlen, en zeker 30 millioen acres vruchtbaar land. Noordwestelijk van Shawneetown, aan den Ohio verrijst eene rij heuvelen; eene tweede, slechts weinig hooger, loopt van den mond van den Illinois noordwaarts, en eene derde strijkt langs den noordelijken of noordwestelijken oever van deze rivier naar het noordoosten. In het hooge noorden van den staat, zoowel als in de zuidelijke streken, is het land gebrokkeld, maar al het overige is vlak of ligt golvend, hetwelk alleen door talrijke rivieren en *creeks* en de dalen der eersten afgebroken wordt, die 50 tot 150 voet lager liggen dan het *plateau*, dat naar den kant van deze in steile *bluffs* afvalt. Sommige dezer *bluffs* loopen in de gedaante aan lange, evenwijdige ruggen langs de kronkelingen dezer rivier, anderen stijgen in kegelvormige of pijramidale gedaanten tot 400 voet, en hebben dikwijls steile afgronden van 100 tot 200 voet diepte. De *bluffs* zijn dikwijls door beken en kleine rivieren afgebroken, die diepe holen in dezelve graven. De kegelvormige heuvels, *knobs* genaamd, bestaan uit armen, steenachtigen grond, en vormen dikwijls kleine, zamenhangende rijen, somtijds verheffen zij zich ook alleen

op armen, met kreupelhout spaarzaam bezetten grond. Steenachtigen grond vindt men slechts op weinige plaatsen, het meeste in het noorden; daarentegen groote, geïsoleerde granitrotsblokken dikwijls op de prairies verstrooid. De grond is deels boschland, deels weidegrond, en deze natuurlijke weiden nemen weldra twee derden van den staat in. In het zuidelijk deel zijn de prairies kleiner en niet zoo menigvuldig, maar in het midden en het noorden zijn deze het hoofdkarakter des lands; hier breiden zij zich overal tusschen de loopende wateren uit, welker oevers alleen met digt woud bezet zijn. Menigmaal verheffen zich groepen van boomen, kleine, liefelijke bosschen, ja zelfs wouden van 100 tot 2000 acres in omvang, als eilanden in den oceaan, midden op de prairies en geven het nog in den natuurstaat liggende land het aanzien eens reusachtigen, met kunst aangelegden parks. Dit is het karakter van den staat Illinois van den Sangamon tot aan het meir Michigan en het noorden, het zoogenoemde lood district bevat vele zulke groepen. De prairies zijn deels golvend en droog, deels vlak en dan, wijl het regenwater en het voorjaarswater der zwellende rivieren niet kunnen afloopen, dikwijls aanhoudend nat; geheele streken zijn in den winter met water bedekt en vele naar het midden glooijende, moerassig. Een deel der hooge prairies bestaat uit bosch en weiden, vermengd met groepen van hazelnotenboomen en ander klein hout, welke op dezelve de zoogenoemde *barren* uitmaken; gewoonlijk zijn deze barren landen, die schier met de *Oak-openings* van Michigan overeenstemmen, veel oneffener dan de prairies, drooger en gezonder, en bevatten zuivere en gezonde bronnen. Opmerkelijk is het, met welk eene snelheid het hout op deze *barren* opschiet, zoodra zij van het vuur, met hetwelk de prairies jaarlijks afgebrand worden, bevrijd zijn; eiken en andere boomen gedijen op dezelve zoo sterk dat hunne stammen in

PERPUSTAKAAN NASIONAL

10 jaren tot timmerhout voor stallen bruikbaar zijn, en derhalve zijn zij zeer geschikt tot het aanleggen van boomgaarden. De prairies veranderen zich dikwijls in *barren*, wanneer het gras door het vee der omwonende landverhuizers afgegraasd en vertreden is; dan verschijnt op hetzelve allerlei houtgewas, vooral hazelaarstruiken, hetwelk eindelijk door een kreupelbosch van jong hout opgevolgd wordt. Trechtervormige aardholen, *sinkholes* genoemd, zoo als in andere westelijke staten, komen hier menigvuldig voor, en zijn 10 tot 50 voet diep, en dertig tot 600 voet in omvang. Goeden, voortreffelijken grond heeft de staat in vergelijking van anderen veel meer. Bottomlanden langs den Mississippi, Illinois en Wabash, ook aan den Ohio, en andere rivieren des lands. De meeste liggen hoog genoeg ter bebouwing, vele echter zijn jaarlijks maanden lang aan overstrooming blootgesteld, en velen worden zelden droog en gelijken een moeras. De zoogenaamde *Amerikaansche grond*, die zijnen naam van de eerste Amerikaansche landverhuizers ontving, dewijl hij toen de westelijke grenzen der Vereenigde Staten uitmaakte, is ongemeen vruchtbaar. Hij strekt zich uit van den Kaskasia op 90 mijlen noordelijk tot Alton, bij eene breedte van 3 tot 7 mijlen en omvat eene landstreek van 450 vierkante mijlen, die uit eenen rijken kleigrond bestaat. De velden der oude Fransche landverhuizers, die zich hier het eerst vestigden, zijn sinds meer dan honderd jaren met maïz bezaaid geworden, en toonen geene uitputting. Langs den oever breidt zich een gordel van digt woud uit, die tot twee mijlen breedte heeft; verder af tot aan de *bluffs* is schier alles prairie. Vele moerassen, beken, en kleine, met bosch omgeven meiren bevinden zich daarin, welke, daar van de rivier af de grond glooijende is, geenen uitloop hebben maar gewoonlijk in het najaar uitdrooogen. Deze waterkolken zijn de oorzaak der ongezondheid van deze heerlijke landstreek, waar in den

PERPUSTAKAAN NASIONAL

herfst geen huis zonder koorts is. Tusschen Alton en den mond van den Illinois loopen de *bluffs* tot aan den Mississippi; van daar tot aan de noordelijke grenzen van den staat Missouri is wederom veel bottomland van een voortreffelijken grond, maar het grootste deel is laag gelegen. Verder noordwaarts zijn de zoogenaamde militaire landen, eene uitmuntende streek van $3\frac{1}{2}$ millioen acres. De bottomlanden aan den Illinois, welke nu eens aan deze, dan aan geene zijde der rivier gevonden worden, zijn even goed als de *Amerikaansche grond*, en hebben nog het voordeel, dat zij gemakkelijker bebouwd worden, daar zij minder taai en kleïg zijn; jammer maar, dat zij schier allen in het voorjaar aan overstroomingen bloot staan. Ook aan den Wabash zijn vele bottomlanden van ongemeene vruchtbaarheid; maar ook deze zijn naar den kant van de uitwatering aan overstroomingen onderworpen, die zich hier schier nog hooger uitbreiden, dan aan den Illinois. Landverhuizers moeten steeds prairie en boschland trachten te behouden. De hooge prairies zijn wel zoo goed niet als de bottomlanden, maar zijn evenwel zeer vruchtbaar en voor de gezondheid boven allen anderen te verkiezen. De goede aarde is doorgaans zeer diep; de bovenste laag bestaat gewoonlijk uit zwarten, brokkeligen, zand-leemigen, humusrijken molm. Water vindt men hier overal op geringe diepte, het heeft eenen niet aangenamen, eenigzins wrangen smaak, maar is voor de gezondheid niet nadeelig, en menschen en vee gewennen zich er spoedig aan.

Eene der aangenaamste en vruchtbaarste streken is die aan den Sangemon, in het midden van den Staat, die eene gelukkige en gepaste verhouding tusschen boschland en prairie en eenen rijken grond heeft. Alle door haar stroomende wateren hebben een zandig en kiezig bed, zijn helder en klaar en het klimaat is er voortreffelijk. Van dergelijken aard is het land aan den boven en mid-

denloop van den Kaskaskia, waar heuvels en dalen, bosch en prairie liefelijk afwisselen; van gelijke gesteldheid is het land van het Peoria-meir (*Lac-des-Illinois*) tot Chicago tot aan het Michigan-meir.

Aan twee zijden, in het westen en zuiden, geheel, aan de derde gedeeltelijk door rivieren begrensd, is het binnenland voortreffelijk bewaterd; in het westen vormt de Mississippi eenen 700 mijlen langen waterweg; in het zuiden en zuidoosten bespoelt de Ohio 130 mijlen ver het land, en in het oosten bepaalt de rivier de Wabash 120 mijlen ver de grenzen van den Staat. In het noordoosten bespoelt het Michigan-meir 57 mijlen de oevers van dit rijke land, en brengen het met de grenzen van het oosten in verbinding. De voornaamste rivier van den Staat is de Illinois, die uit de vereeniging van den Kaukakee en des Plaines ontstaat, waarvan de eerste uit Indiana komt en de laatste uit Wisconsin afvloeit; hij loopt in zuidwestelijke, eindelijk geheel zuidelijke rigting, meer dan 500 mijlen van de vereeniging der beide armen naar den Mississippi heen, is aan zijne uitwatering 1200 voet breed en het grootste gedeelte des jaars voor middelmatige stoombooten tot Peoria, 165 mijlen opwaarts, bij hoogen waterstand zelfs nog 82 mijlen verder tot aan de *rapids* bij Ottawa bevaarbaar. Hij heeft eenen zeer tragen, in den zomer, naauwelijks merkbaren loop, bij Peoria verwijdt hij zich tot eene grootere breedte, en vormt daar het omstreeks 20 mijlen lange, Illinois- en Peoria-meir, eene schoone, schier stilstaande van rijke prairies, omgeven watervlakte. Men heeft een kanaal ontworpen om den Illinois met het Michigan-meir te vereenigen, maar ofschoon men daaraan reeds in 1836 begonnen is, is het nog niet voltooid. Onder de velen, meest bevaarbare bijrivieren van den Illinois zijn: de Macaupin, Apple, Crooked, Sangamon, Spoon, Mackinac, Vermillion, Fox, Pickamink en Plane, de aanzienlijkste. De Rock-River, die

PERPUSTAKAAN NASIONAL

uit Wisconsin komt, is insgelijks eene aanzienlijke, bevaarbare rivier; hij heeft eenen snellen loop en helder water, vloeit over een zandig bed, en loopt bij Rock-Island, een der liefelijkste punten, 298 mijlen, boven St. Louis, in den Mississippi. — Nog aanzienlijker is de Kaskaskia, die insgelijks vele bijrivieren heeft, met zijne armen het midden der zuidelijke helft van den Staat doorstroomt, en bij hoogen waterstand schier geheel bevaarbaar is. — De kleine Wabash, de Embarras en Vermillioen, zijn belangrijke, bevaarbare rivieren, die in het oosten van den staat naar den Wabash loopen, terwijl de Muddy, Cahokia, Henderson, Edwards, Plum, Apple en Fever River, die bij hoogwater insgelijks bevaren kunnen worden, naar den Mississippi heenvloeijen. De drie laatsten doorstroomen het lood-distrikt boven den Rock.

De natuurlijke produkten zijn in het algemeen dezelfde als in de naburige staten. Esschen, zwarte en witte walnoten, eiken, olmen, suikerahorns, linden, acacia's, sykamoren, pekannoten, moerbeziënboomen, wilde kastanjes, wilde kersen, sassafras, persimonen en hickories, naar het noorden ook berken, gele pijnboomen en cederen, in het zuiden en oosten tulpenboomen en beuken. Het kreupelhout bestaat uit de roodknop, sumak, pawpaw, pruimen, houtappelen, kornelboomen, specerijhout, wilde rozen, hazelnoten, enz. Wingerden zijn overal in menigte, hechten zich op de prairies aan alle boschjes, en klimmen in de bosschen tot de toppen der hoogste boomen op. De dieren, die men in Indiana heeft, vindt men ook hier. In weerwil dat deze staat zeer vlak is, is hij rijk aan mineralen. IJzererts vindt men in het noorden en zuiden; in lood is het noorden onuitputtelijk rijk, voornamelijk het district tusschen den Rock-River en den Wisconsin, waarin waarschijnlijk de rijkste loodmijnen der wereld gevonden worden. Men schat den omvang van dit lood-distrikt op 200 mijlen lengte en 100

PERPUSTAKAAN NASIONAL

mijlen breedte. Het erts ligt schier onmiddellijk aan de oppervlakte en levert van 50 tot 85 procento zuiver metaal. De groote voordeelen hebben van alle kanten menschen hier heen gelokt; deze streek werd vooral gekozen door mijnwerkers, smelters, kooplieden, spekulanten, spelers enz., kortom door allerlei slag van menschen, die allen aan de winsten deel wilden hebben, en zoo sterk was de begeerte daarheen, dat de loodgravers in het jaar 1829 bereids meer dan 13 millioen pond lood leverden, en daarmede werd de markt zoo overvoerd, dat de prijs buitengemeen daalde, eene moedeloosheid overviel dadelijk de spekulanten, de meesten staakten den arbeid, en trokken weder van daar, en slechts een deel bleef in het land, en dreef nu den bergbouw op eene geregelder wijs. In 1840 waren 20 smelthutten met 73 werklieden in het lood-distrikt werkzaam; het in de mijnen en hutten belegde kapitaal bedroeg 114,500 dollars en de opbrengst van zuiver metaal beliep 8,775,000 pond. — De grond wordt, daar het kongres zich in de laatste tijden de loodmijnen voorbehouden heeft, en de mijnlanden niet verkocht worden, door het centraal bestuur aan de ondernemers verpacht, vroeger voor 10 percent, thans tegen 6 percent. Sommige mijnen echter, die op vroeger verkochte landen ontgonnen zijn, zijn de eigendommen van partikulieren. — Steenkolen zijn overal in den staat in menigte voorhanden; dikwijls komen die in holen en in de vooruitstekende *bluffs* te voorschijn; eene onuitputtelijken voorraad vindt men in de *bluffs* van het distrikt St. Clair, die den *Amerikaanschen grond* begrenzen, en ook op de prairies worden rijke lagen op onbeduidende diepte gevonden. Hardsteen breekt men bij Alton; zoutbronnen heeft men reeds in vele distrikten ontdekt, alsmede zwavel- en andere minerale bronnen.

Het klimaat is gematigd en aangenaam, overeenkomende met dat van Missouri, maar niet zoo droog. Een niet

onaanmerkelijk onderscheid heerscht bij de groote lengte van den Staat, die $5\frac{1}{2}$ graad bedraagt, tusschen het noorden en zuiden. De winters zijn in het noorden strenger; de lente begint 2 of 3 weken later dan in het zuiden. Wegens de vele aan overstroomingen blootgestelde lage landen, die slechts door de zon uitdroogen en derhalve in den zomer schadelijke uitdampen verspreiden, is de lucht in het algemeen in vele streken des lands niet zoo gezond als in de naburige staten; ziekten zijn er menigvuldiger, en vooral heerschen er koude of afwisselende koortsen, die in vele streken jaarlijks wederkeeren. De bottomlanden staan in dit opzigt in eenen zeer kwaden reuk, zijn in het begin van den zomer dikwijls met digte nevels bedekt, en miasmatische uitdampingen rusten schier gedurende den geheelen zomer en herfst op dezelve. — De gezondste en allen landverhuizers het meest aan te bevelen distrikts zijn: het oostelijke deel van St. Clair, Madison, Clinton, Washinton, Bond, Marion, Fayette, het oostelijke deel van Greene, Macaupin, Montgomery, Shelby, Morgan, Sangamon, Macon, Tazewell, Mac Lean, Fulton, Peoria, Putnam, Lasalle, Cane en Will; in alle andere distrikten, voornamelijk in het noorden, vindt men wel is waar insgelijks heerlijke en gezonde streken, doch in het algemeen zijn zij niet aan te bevelen, en de zuidelijke, naar den kant van den Ohio, alsmede de oostelijke aan den Wabash moeten door landverhuizers niet verkozen worden.

De staat, die in 1810 eerst 12,282, en in 1820 slechts 55,211 bewoners telde, had in 1830 reeds 157,445 en in 1840 was het aantal tot 476,183 gestegen, die in 96 distrikten des land wonen. Met elk jaar vermeerdert de bevolking door landverhuizers, die men tegenwoordig wel op 600,000 zielen kan schatten.

Voor het onderwijs is in de laatste tijden zeer veel zorg gedragen, en men vindt reeds aanvang- en volksscholen,

PERPUSTAKAAN NASIONAL

42 akademien en 5 hoogere scholen en colleges. Men vindt in dezen staat allerlei gezindten, het meeste echter Baptisten, Presbyterianen, Methodisten en Roomsch-katholijken. De Duitschers, wier aantal reeds zeer aanzienlijk is, die zich daar gevestigd hebben, zijn grootendeels Lutherschen en Katholijken, en hebben schier overal hunne eigene kerken en bedehuizen; de meesten hebben zich in het distrikt St. Clair, tegenover St. Louis, en in Monroe en Madison, velen ook aan den Illinois gevestigd. De meesten wijden zich aan den landbouw; velen hebben zich ook in de steden, vooral te Belleville, Illinois, Rockspring, Libanon, Fayetteville en Tamarawa in het distrikt St. Clair en te Edwardsville, Troy en Alton, in Madison hun verblijf gekozen en maken der het beste deel der maatschappij uit.

De gemeenschap te water vereenigt alle deelen van de staat met den Mississippi; eene menigte, gedeeltelijk goede wegen, onder welke de nationale de beste is, doorsnijden alle deelen van Illinois. Het Beardstown- en Sangamon-kanaal, en het Illinois-Michigan-kanaal, dat weldra voltooid zal zijn, zijn van groot nut voor het middel- en noordoostelijk deel des lands, en 15 spoorwegen zijn deels in aanbouw, deels schier voltooid, en misschien nu reeds geopend.

De industrie is nog onbeduidend: ijzersmelterijen zijn er slechts 4, die in 1840 eerst 158 ton gegoten ijzer leverden; 20 loodsmelterijen; de koolmijnen leveren jaarlijks omstreeks een half millioen *bushels*; de zoutpannen omstreeks Shawneetown en bij Danville leveren jaarlijks 20,000 *bushels*. Vroeger had het kongres de zoutpannen met het omliggende land, circa 200,000 acres aan zich behouden; maar in latere tijden aan den staat overgelaten, die ze nu verpacht. Wol- en katoenfabrijken en spinnerijen vindt men er, maar het voordeeligste zijn de meel- en zaagmolens, whiskeybranderijen en looijerijen.

De landbouw is de grootste hefboom van den rijkdom des volks, en de meeste inwoners leggen zich er op toe. Er zijn hier minder groote landbezitters, dan in andere staten van het Mississippidal. Wel zijn er belangrijke bouwhoeven van meer dan 100 acres land onder den ploeg, maar de meeste bevatten slechts 20 tot 40 acres. De prijs dezer landen, die gewoonlijk 80 tot 160 acres meten, zijn 5 tot 10 dollars de acre; en menige streek, die verder van St. Louis verwijderd is, ook 2 tot 5 dollars; doch de prijzen rijzen aanmerkelijk, en in vele distrikten worden de bouwhoeven, die vooral door goeden grond, gemakkelijkheid van ligging enz. uitmunten, reeds met 15 tot 20 dallers per acre betaald. Kongresland is nog altijd, voornamelijk in het noorden en noordoosten, in menigte te koop, en den landverhuizers, die zich op nieuw land willen vestigen, kunnen vooral de distrikten Livingston, Iroquois en Mac-Lean aanbevolen worden. De oudste landen, behalve in het zuidelijke deel des staats, bestaan uit prairie en boschland. Slechts weinig van dit laatste wordt bebouwd, daar men het hout tot steken en bouwen noodig heeft. In vele streken is gebrek aan hout, en vele landverhuizers hebben daarom alleen hunne hoeven verlaten en zijn naar Missouri getrokken. Bij den snellen wasdom der meeste houtsoorten zou het intusschen gemakkelijk zijn, om door bezaaijing der prairies in weinige jaren in zijne eigene behoefte te voorzien, waartoe de in Ohio en Kentucky te huis behoorende zwarte acacia's vooral konden dienen, daar zij snel opgroeijen, en een voortreffelijk timmerhout leveren. Bij den aankoop des lands kieze men altijd zulke streken, die uit prairie en boschland bestaan, hetgeen hier in Illinois niet moeijelijk te vinden is; behalve het voordeel, hebben zulke streken het aangename der afwisseling, en de ligging der woningen aan den zoom van een bosch heeft altijd iets bekoorlijks. De bebouwing

der prairies is overigens ligt werk, en slechts de eerste ontginning kost moeite; het loon daarvoor is gewoonlijk 2 dollars per acre, en het insluiten eener vlakte van 160 tot 175 dollars, hetgeen aanmerkelijk duurder is, dan in de naburige staten Missouri en Indiana. Ook het arbeidsloon is hier hooger, dan in die staten, gewoonlijk 12 tot 15 dollars maandelijks, benevens kost, voor mannen, en half zoo veel voor vrouwen.

De distrikten, welke de landverhuizers te kiezen hebben, zijn boven aangewezen; van de vele kleine steden, waarin vooral Duitschers wonen, is insgelijks melding gemaakt.

De Gouverneur wordt om de vier jaren verkozen, en kan dezen post niet twee malen achtereen bekleeden. Hij moet dertig jaren oud zijn, en ten minste twee jaren voor de verkiezing in den staat gewoond hebben. Omtrent den Vice-Gouverneur volgt men dezelfde bepalingen als in Indiana en Michigan. De Senaat telt veertig en het Huis der Vertegenwoordigers een en negentig leden. Beide vereenigd, maken de algemeene landsvergadering uit, die om de twee jaren op den eersten maandag in December in de hoofdstad Springfield vergadert. De regters in de geregtshoven worden door hen verkozen en blijven in hunnen post, zoo lang zij zich goed gedragen. De blanke burgers, een en twintig jaar oud, en gedurende de laatste zes maanden voor de verkiezing in den Staat gewoond hebbende, zijn de stemgeregtigden. De algemeene verkiezingen hebben om de twee jaren op den eersten maandag in Augustus plaats. — De wettelijke interest is 6 pCt. per jaar. Hoogere interessen zijn woeker en worden tot het bedrag van het drievoud aller interessen verbeurd.

DE STAAT WISCONSIN.

Wisconsin, dat vroeger tot Michigan gerekend werd, den naam van Huron- of Noordwest-distrikt voerde, in

het jaar 1837 echter als een afzonderlijk gebied georganiseerd werd, en thans als zelfstandige staat in de Unie is opgenomen, sluit zich in het noorden aan Illinois. In het zuiden wordt het door Illinois, in het oosten door het Michigan-meir, in het westen door den Mississippi, die dezen staat van Jowa scheidt, en in het noorden door het Oppermeir begrensd, en omvat met de daartoe gerekende Indiaanlanden 300,000 vierk. mijlen. Eerst het zuidoostelijke deel des lands, van Illinois af tot aan den Wisconsin, is onder den ploeg gebragt, en vereenigt, door zijnen voortreffelijken grond, zijne stammige bosschen en zijnen mineralen rijkdom alle voordeelen, welke de staten Illinois en Missouri aanbieden. Deze staat is wegens zijn voortreffelijk klimaat, den landverhuizers zeer aan te bevelen.

De grond is grootendeels vlak en golvend; eigenlijk bergland vindt men nergens. Van het fort Winnebago, waar de Fox-River en Wisconsin in twee groote bogen elkander naderen, loopt eene rij van steile heuvels van 400 tot 500 voet hoogte tot aan den Mississippi, en daalt naar het zuiden van lieverlede af, tot zij eindelijk in zacht golvend land overgaan. Deze streek is met bosschen digt bezet, alsmede die aan het Michigan-meir, vooral tusschen de Greenbay en Milwaukee. Het overige deel des lands naar het zuiden bestaat uit eene aangename afwisseling van bosch en prairie, maar meer uit de laatste, dan uit het eerste. De grond is doorgaans vruchtbaar; de aarde is wel niet zoo diep en zwart als op de bottomlanden en de natte prairies in Illinois, maar daarentegen ligter te bebouwen, en geven ook zulke miasmatische dampen niet op. Naar den kant van Greenbay is de grond zandiger, terwijl men daar ook uitgestrekte moerassen en met digt hout begroeide *swamps* vindt. Het land is voortreffelijk bewaterd en heeft in het westen aan den Mississippi den weg naar New-Orleans, in het oosten, door het

Michigan-meir de uitmuntendste gemeenschap met New-York en het geheele oosten. De meeste en aanzienlijkste rivieren des lands stroomen naar den Mississippi, de kleinere naar het genoemde meir. Het nog onaangebouwde deel des lands doorstroomt de Rum, Raccoon, St. Croix, Chippeway en vele andere tot nog toe onbenoemde rivieren; en het hooge noorden stort de Laportaille, een pittoreske stroom zijn water 70 voet diep in zulk een grooten boog in het oppermeir, dat de vaartuigen veilig onder denzelven doorvaren kunnen; het opgemeten deel des lands wordt bewaterd door den Wisconsin, die aan den staat zijnen naam heeft gegeven, 300 tot 400 mijlen lang is, en bij de *prairie du Chien* met eenen schier duizend voet breeden mond in den Mississippi valt; hij is snel vlietend, maar heeft eene ondiepe bedding en is bij gewonen waterstand, wegens zijn onregelmatig kanaal, de menige ondiepten, eilanden en rotsen, moeijelijk te bevaren. In het Michigan-meir loopen uit, van het noorden: de groote Menomonie, de Oconto en Suamica, in het distrikt Brown, het noodelijkste van den staat, die gezamelijk in de Greenbay vallen; de Fox, die eenen schier 260 mijlen langen loop heeft, eerst zuidelijk stroomt, bij fort Winnebago, waar bij den Wisconsin tot op eene halve mijl nadert, eenen boog naar het Oosten beschrijft, dan noordelijk stroomt en eindelijk noordoostelijk in vele bogen naar den Greenbay zijne rigting neemt; in zijnen middenloop verbreedt hij zich tot het Marquetta-meir, neemt lager den Wolf op, die van het noorden komende eene reeks kleine meiren verbindt, stroomt door het groote Winnebago-meir, en valt bij Fort-Howard in de Greenbay. De grond tusschen de beide voornaamste krommingen van den Fox en den Wisconsin is grootendeels eene vlakke prairie, die in den regentijd zoo onder water staat, dat sommige vaartuigen van de eene rivier in de andere kunnen oversteken. Beneden de Greenbay loopen uit:

de Kewahpe, Two-River, Manitouwoc, Sheboygan en de Milwaukee, die in de moerassige gronden van den Winnebago ontstaat. Het binnenland wordt bewaterd door den Rock en zijne bijrivieren, waaronder de Pekatonika en de Catfish de aanzienlijkste zijn.

Aan den Rock-River en naar den kant van den Mississippi is veel voortreffelijk land, dat gebrek aan hout heeft, maar daarentegen rijk is aan steenkolen. In het oosten en noorden der meiren van den Catfish treft men rijken grond aan, die zich 50 mijlen ver uitstrekt en door de Kanadasche *Coureurs de bois*, sidderenden grond, *terre tremblante* genoemd wordt. Aan den Milwaukee is goede, zwartachtige leem- en zandgrond van 6 tot 12 voet diepte; ook de bovengenoemde heuvelrij langs Wisconsin heeft zeer goeden grond, maar is te gebroken. Verder in het noorden is het land nog onopgemeten, maar insgelijks veel belovend en de grond aan den noordelijken oever van den Wisconsin en langs den Mississippi buitengemeen vruchtbaar en in het algemeen met heerlijke bosschen bedekt. Deze bestaan uit olmen, linden, walnoten, suikerahorns, eiken, esschen, enz. In het noorden van den Milwaukee zijn slechts weinig eiken, daarentegen stammige pijn-, beuken, ahorn- en berkenbosschen; 50 mijlen zuidelijk van de Greenbay komt de denneboom hier het eerst te voorschijn. — Het middel- en oostelijk deel is rijk aan landmeiren, waarvan het Winnebagomeir het grootste is; schier al deze meiren zijn met wilde rijst bedekt, die ook in vele der natte *swamps* voortkomt.

Tot heden zijn de volgende 22 kantons opgemeten: Brown, Calumet, Crawford, Dane, Dodge, Fond du Lac, Grant, Green, Jowa, Jefferson, Manitouwac, Marquette, Milwaukee, Portage, Racine, Rock, St. Croix, Sauk, Sheboygan, Walworth, Washington en Winnebago, die in 1840 gezamelijk 30,945 bewoners telden;

van deze kantons zijn de volgende den landverhuizers aan te prijzen, maar de niet opgenoemde, daar zij meest ongezonde of natte lage landen bevatten, te vermijden: Crawford, Dane, Grant, Green, Jowa, Milwaukee, Portage, Racine, Rock, Sheboygan, Walworth en Washington.

Aan goeden, voortreffelijken grond, bosch en prairie is in de genoemde kantons overvloed, in allen zijn nog kongreslanden te koop, en zoo genoemde verbeterde landen met een blokhuis en 10 tot 20 acres onder den ploeg gebragt land voor 3 tot 5 dollars per acre te verkrijgen. Land is in overvloed voor handen; de lage strekken zich van den Rock-River in Illinois tot aan den Wisconsin uit, en zijn even zoo rijk als in dien staat. Koper heeft men op verscheidene plaatsen, naar den kant van het Oppermeir ontdekt, en voor korten tijd nog eene aanzienlijke mijn in het kanton Jawa, 35 mijlen van Galena, die eenen omvang van 400 acres land omvat. Men vindt daar het koper reeds op eene diepte van 18 duim, maar hoe dieper men graaft, des te beter en meer erts komt er te voorschijn. Tot nog toe is er weinig gegraven, doch uit de genomen proeven blijkt het, dat de hoedanigheid zoo wel als de hoeveelheid van den erts deze mijn tot eene der gewigtigste in de Vereenigde Staten maakt, waar het koper nog zeldzaam is. Eene smelthut is reeds opgerigt, en weldra zal er zeker een kopermolen en eene draadtrekkerij gevestigd worden.

De landverhuizers bepalen zich tot nog toe tot het zuidelijk deel des lands; aan gene zijde der linie van Prairie du Chien tot aan Greenbay is nog geene bebouwing en het land nog geheel in handen der Indianen, die ook nog een groot deel van Brown, Calumet, Fond du Lac en Mantouwac in bezit hebben. Aan en in de nabijheid van het Michigan-meir, waar heen de landverhuizers met weinig moeite en kosten van New-York te water kunnen komen, alsmede in de streek van den Mississippi, zijn de

meeste koloniën. Het tusschenliggende land is schier nog geheel onbebouwd. Landbouw en veeteelt worden hier ijverig beoefend; maïz gedijt hier minder goed dan in Illinois en de Ohio staten, voortreffelijk daarentegen tarwe, en zelfs in de minerale streken der prairies, wint men de rijkste oogsten. Haver, gerst en aardappelen komen er insgelijks goed voort, en de laatsten zijn van betere kwaliteit dan ergens anders in de Vereenigde Staten. Ooft wordt er nog weinig aangekweekt; de boomgaarden, die in Milwaukee aangelegd zijn, beloven intusschen veel.

Het klimaat van Wisconsin komt overeen met dat van Michigan, en is in de bovengenoemde kantons zeer gezond, waartoe het zuivere water der rivieren en beken, en de meest drooge ligging des gronds nog bijdraagt. In het oosten, aan het Michigan-meir is de lucht ruwer dan in het binnenland en aan den Mississippi het klimaat gelijk aan dat van Noord-Illinois en Missouri.

Steden vindt men nog weinig in het land, en zijn nog klein. Madison, aan de oostzijde van een der vier meiren van den Catfish-Creek, in het kanton Dane, met 493 inwoners is de hoofdplaats en de zetel des Gouverneurs. Prairie du Chien, aan den mond van den Wisconsin, is de oudste, reeds door Franschen aangelegde kolonie; zij ligt op eene groote, opene, soms aan overstroomingen blootgestelde vlakte; de inwoners zijn meestal Fransche Kanadiërs, of veeleer eene vermenging van Fransch en Indiaansch bloed, onder welke in de laatste jaren zich ook vele Amerikanen hebben gevestigd, die eenen tamelijk levendigen handel drijven; bij goeden waterstand is er gemeenschap te water tusschen hier en St. Louis, ook met stoombooten. — Greenbay, aan de baai van denzelfden naam, is de eerste kolonie der Amerikanen in Wisconsin; zij telt met de omstreken 2000 bewoners, neemt echter niet toe, maar des te meer Navarin in de nabijheid, hetwelk eene aanzienlijke plaats belooft te worden, en eene

voortreffelijke haven heeft. — Milwaukee ligt hoog aan de baai van denzelfden naam en boven den mond der rivier, 90 mijlen van Chicago verwijderd; eerst in 1835 aangelegd, is de plaats reeds zeer in bloei, drijft aanmerkelijken handel, heeft gemeenschap met het oosten door stoombooten en hier landen gewoonlijk de landverhuizers, die over New-York komen; de Milwaukee-rivier, die boven de stad eenen val van 7 voet, en beneden dezelve eenen val van 9 voet heeft, is zeer geschikt voor het aanleggen van molens; en het land in den omtrek zal weldra aanmerkelijk in prijs stijgen. Een kanaal, dat de stad met het meir verbindt, en eene kunsthaven zal vormen, is ontworpen, daar rivier en baai te snel vlietend zijn, om als veilige haven te kunnen dienen. — Racine ligt verder zuidelijk aan den mond van den Rootriver, die insgelijks uitmuntende plaatsen tot aanbouwing van molens heeft. — Mineralpoint is de hoofdplaats van het mijndistrikt, in het midden van het kanton Jowa, 30 mijlen van Galena verwijderd. Hier en te Greenbay zijn geregtshoven. — Fort Winnebago ligt op de lage prairie, tusschen den Fox-River en Wisconsin, en zal nu het Portage-kanaal geheel voltooid is, dat de bevaarbare deelen der beide rivieren verbindt, en de afstand van tusschen Buffalo en Galena op 1246 mijlen brengt, een gewigtig punt worden. — In elk der bovengenoemde 22 kantons zijn bereids de grondslagen gelegd van steden, die met den aanwas van het getal inwoners steeds grooter worden, en Port-Hudson, Dodgeville, Wingville, Cassville, du Bugue, Grant enz. zullen na de voltooijing van openbare ondernemingen, zoo als de 168 mijlen lange Milwaukee- en Prairie-du-Chien spoorweg, de Belmont-Dubuque spoorweg en door de ontworpen kanalen, weldra in belangrijkheid toenemen. — In het noordwesten van den staat ligt Carvers Claim, eene landstreek van vele duizend vierk. mijlen groot, waarop de erfgenamen van zekeren Carver aanspraak

maken. JONATHAN CARVER, een pelshandelaar, deed in 1776 en 1777 eene reis door deze toenmaals nog onbekende streek en kocht bij die gelegenheid van de Indianen eene groote uitgestrektheid lands, van de St. Anthony-rapids en den Mississippi af tot aan het Pepin-meir, van daar vijf dagrijzen (100 mijlen) westelijk, dan zes dagreizen of 120 mijlen noordelijk en van daar in eene regte lijn tot aan het punt, van waar men vertrokken was. Een koop, die door de Engelsche regering bekrachtigd werd. CARVER stierf in 1781 in groote armoede, maar zijne erfgenamen hebben hunne regten op deze landstreek doen gelden, wier grond uitnemend vruchtbaar en ongemeen rijk aan mineralen zijn moet.

DE STAAT JOWA.

De staat Jowa ligt in het noorden van den staat Missouri en wordt door den Mississippi van Illinois en Wisconsin gescheiden, met welk laatste land hij vroeger een gebied uitmaakte, maar in 1838 van denzelven gescheiden werd. Het is een groot, van kleine hoogten doorsneden *plateau*, dat met het Missouri gebied eene vlakte van 453,895 vierk. mijlen, doch in zijne engere begrenzing slechts 153,895 v. mijlen omvat. Eerst nu is het zuidoostelijke deel dezer landstreek, eene streek van 210 mijlen lengte en van 50 tot 60 mijlen breedte, opgemeten en gekoloniseerd, en naar dezen kant wendt zich de stroom der landverhuizing der Atlantische staten. Ook den Nederlandschen landverhuizers kan de vestiging in dezen nieuwen staat, die als door een tooverslag in het aanzijn geroepen is, aanbevolen worden, als het land dat ongemeene voordeelen en aangenaamheden aanbiedt; prairies en boschland wisselen liefelijk af en ten opzigte van zijn gezond klimaat en zijnen ongemeen vruchtbaren grond, wedijvert Jowa met Missouri, Illinois en Wisconsin.

Wild en mineralen zijn er in overvloed, bij de laatste telling in 1840, twee jaren na zijne organisatie tot een gebied, telde het land reeds 43,111 bewoners en 18 kantons, en sinds dien tijd zijn er nog 4 kantons bijgekomen. Thans telt de bevolking meer dan 120,000 inwoners, die in de kantons Benton, Buchanam, Cedar, Clayton, Clinton, Delaware, des Moines, Dubuque, Fayette, Henry, Jackson, Jefferson, Johnson, Jones, Keokuk, Lee, Linn, Louisa, Muskature, Scott, Washington en Van-Buren verdeeld zijn.

Het land is voortreffelijk bewaterd, de Mississippi vormt de oostelijke, de rivier Des Moines, tot Van-Buren de zuidwestelijke grenzen, en schier alle rivieren loopen zuidwestelijk naar den Mississippi. Noordelijk van de rivier Des-Moines loopen uit: de Skunk, Jowa, Wapsipineken of Wanbesepimcon, Garlic, Makoqueta of Maquauquetois, Galena, Turkey, Yellow, Painted Rock, de Boven-Jowa, met den Red-Cedar, de Root of Hoka, White Wolf, Canon en St. Peters River en eene menigte kleinere rivieren. In het oosten, zoo verre de genoemde kantons zich uitstrekken, is er hout in overvloed, zoo ook in het westen langs de oevers der rivieren, maar van deze benedenwaarts is echter gebrek aan hout, en schier het geheele westen bestaat uit rijke prairie, met overvloed van steenkolen. Natte lage landen en moerassen vindt men er slechts weinig; de grond, ofschoon grootendeels golvende vlakte, ligt doorgaans hoog; bronwater is overal voorhanden en de lucht overal helder en gezond. Alle vruchten van het noordelijke Missouri en Illinois gedijen hier weelderig; tarwe en aardappelen, hennep, vlas en hop kunnen weldra het hoofdartikel van den landbouw worden en voor veeteelt en melkerij zijn weinig staten zoo geschikt, als deze. Aan mineralen is het land ongemeen rijk. Lood wordt in groote menigte gegraven, vooral in de omstreken van Dubuque. Het ligt hier niet zoo digt aan de opper-

vlakte, als in het looddistrikt van Illinois, maar doorgaans 80 tot 100 voet diep, in ontzaggelijke massa's opgehoopt en het mijndistrikt strekt zich, zooveel men daarvan ontdekt heeft, van Dubuque 30 mijlen noordelijk tot aan den Turkey uit. Het winnen van den erts is dus hier met meer moeite gepaard, dan in Illinois en Wisconsin, en wel des te meer daar men hier door rotsigen grond moet heen werken, maar daarentegen wordt de moeite hier rijkelijker beloond.

De landverhuizers, die een kapitaal mede brengen, en werkzaam en matig zijn, mogen zich hier een gunstigen uitslag beloven. De nieuw verrezen steden zijn nog klein en onder deze zullen de volgende weldra van veel belang worden: Jowa-City, aan de oostzijde van den Jowa, in het kanton Johnson, de hoofdstad des staats en de zetel der regering, met bijna 1200 inwoners. — Dubuque, aan den Mississippi; Peru, Burlington, aan den Mississippi, Davenport, Bloomington, Montpelier, Rockingham, Packhurst, Lyon, Bellevue.

De gemakkelijkste en minst kostbare weg naar Jowa is die over New-Orleans, dewijl men van daar in 8 tot 12 dagen met de stoomboot naar Burlington kan reizen. Van New-York, Philadelphia of Baltimore is de reis kostbaarder en moeijelijker. Van New-York reist men op het Erie-kanaal, gaat over Cleveland, Portsmouth en Cincinnati en van daar met de stoomboot over St. Louis naar Burlington; van Philadelphia gaat men op den spoorweg en het kanaal door Pennsylvanie naar Pittsburg, van Baltimore met eene kanaalboot insgelijks naar Pittsburg, van waar eene stoomboot regtstreeks naar Dubuque vertrekt.

Westelyke lengte van Washington
Oostelyke lengte van Washington
Westelykelengte van Greenwich
Verklaringen
Kaart
der
VEREENIGDE STATEN
van
NOORD-AMERIKA,
Vreuw Brunswyk, de beide Canadas
en Texas
GOLF VAN MEXICO
ATLANTISCHE OCEAAN
MEXICO
TEXAS
CANADA
NEW YORK
VIRGINIA
GEORGIA
INDIANA
OHIO
KENTUCKY
NORTH CAROLINA
SOUTH CAROLINA
TENNESSEE
MISSISSIPPI
ILLINOIS
MICHIGAN
Indianen

PERPUSTAKAAN NASIONAL

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

SUHARTI WAHYUNI
Tanggal
Paraf

PERPUSTAKAAN NASIONAL
REPUBLIK INDONESIA

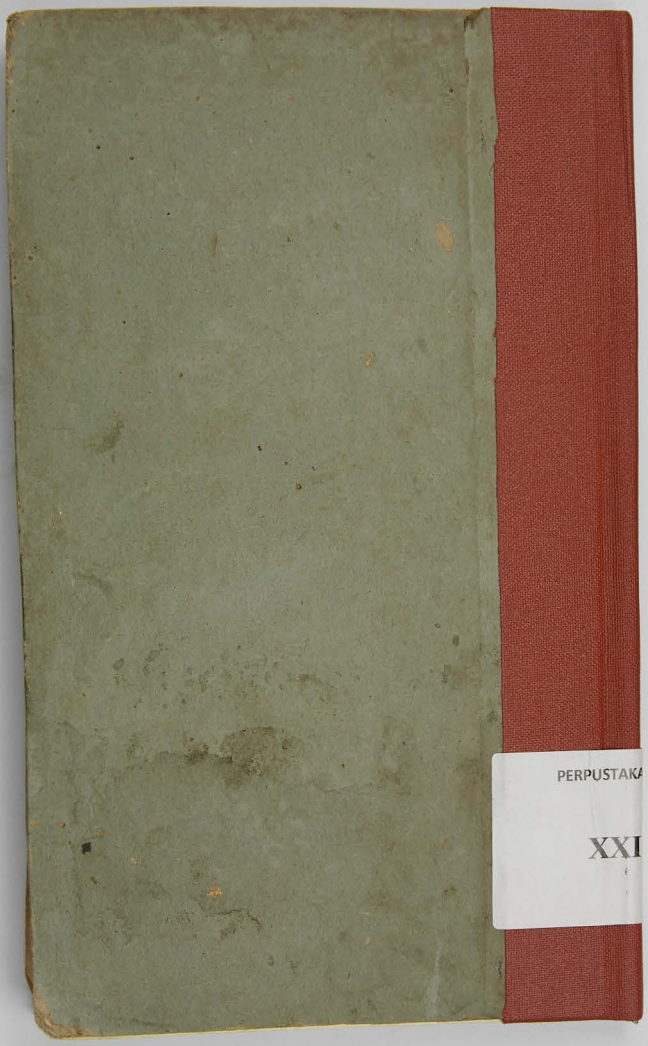
PERPUSTAKA
XXI